Keith Douglass

MOARTE LA MÂNĂSTIRE

seria Commando SEAL 7

Keith Douglass

Moarte la manastire

Seria

Commando SEAL 7

versiunea în limba română

UNCRIS

1

Vineri, 03 martie, ora 0012
Pe plajă, la 10 km est de Dubrovnik, Croaţia

Silueta a alunecat pe ţărm odată cu înaintarea valului, înveşmântată total în negru, lucitoare în lumina palidă a lunii aflată în ultimul pătrar şi parţial mascată de nori răzleţi, şi prin fosforescenţa uleioasă a apei mării. Ar fi putut fi vreo rămăşiţă plutitoare acoperită cu ulei adusă de valuri – sau vreun cadavru – dar ochii, albul ca de gheaţă din spatele sticlei non-reflective a măştii de pe faţă, erau foarte vii, se mişcau într-o parte şi alta baleind toată lungimea plajei.

Următorul val a adus la ţărm o a doua siluetă echipată în negru şi înarmată, la 5 m în stânga. Prima a semnalizat în tăcere cu o mână: '*Cercetează în partea aceea*'.

Ambii şi-au tras în faţă *raniţele,* ca şi cum nylonul negru i-ar fi putut proteja de focul ostil; amândoi strângeau în mâinile înmănuşate mortalele pistoale mitralieră HK MP5SD3. Cei doi stăteau culcaţi pe burtă pe nisip, în timp ce apa valurilor fierbea învârtejindu-se în jurul lor. Ţineau armele sprijinite pe raniţe, gata să deschidă focul.

Plaja, abia vizibilă în lumina neclară a lunii, părea pustie. O linie de plopi, aproape invizibili pe fondul norilor, marcau o şosea paralelă cu coasta, la 30 m în faţă.

În depărtare se rostogoleau tunetele. Spre stânga, către vest, norii joşi pâlpâiau luminaţi de fulgerele de departe.

Lieutenant Blake Murdock s-a târât câţiva metri în interiorul plajei, apoi, continuând să fie atent la orice semn de viaţă, şi-a scos masca etanşă de pe faţă. Dintr-un buzunar impermeabil al raniţei, a extras un dispozitiv de vedere-noaptea AN/PVS-7 şi l-a pus pe cap.

Acesta cântărea cam 1,5 kg şi reducea drastic câmpul vizual, dar transformau întunericul aproape total într-o *'zi'* scăldată într-o lumină verzuie. Detaliile ascunse iniţial în întuneric au devenit vizibile sub forma unui zid nu prea înalt din pietre aflat la marginea interioară a plajei; o mică barcă de pescuit trasă pe nisip la 100 m spre est; grămezile de semne ale civilizaţiei – bucăţi de ulei întărite în apa de mare, pungi de plastic, doze din aluminiu zdrobite, gheme încâlcite din gute de pescuit şi plase din

plastic, peturi – toate marcând linia dintre apă şi nisip. Plaja, aşa cum era de aşteptat, era goală. Sateliţii de supraveghere au arătat că această bucată de coastă dalmaţiană aflată la est de Dubrovnik era patrulată doar intermitent.

Murdock şi-a verificat camaradul de înot, care se uita la el prin NVD-ul purtat pe cap, cu chipul ciudat al unei insecte mecanice. *Chief Machinist's Mate* Tom "Razor" Roselli i-a făcut semn cu degetul mare în sus: '*Clear*'.

La rândul său, Murdock i-a semnalat: '*Afirmativ*'.

Cei doi s-au târât pe burtă mai departe pe plajă, până au ajuns la adăpostul falezei stâncoase unde şi-au ascuns aparatele de respirat cu recirculare a gazelor, măştile şi înotătoarele. Amândoi purtau salopete de zbor din nomex peste cele de înot din neopren. Era o iarnă târzie, şi atât aerul cât şi apa erau muşcător de reci, în ciuda curentului cald din largul coastei dalmaţiene. Murdock putea simţi primele semne ale expunerii la frig după lunga partidă de înot: furnicăturile din vârful degetelor, uşorul tremur al buzei inferioare. În timpul antrenamentelor BUD/S îndurase ceva şi mai rău, un set calculat de „torturi" şi privaţiuni care arătau cât de departe îşi putea forţa organismul în condiţii de frig şi apă rece. Mai putea continua aşa încă o lungă perioadă de timp.

Era nevoit. Mai aveau încă de făcut un drum lung.

Roselli a scos receptorul GPS şi a studiat cu grijă cifrele luminoase. După un moment, i-a făcut semn lui Murdock cu degetul mare în sus. Călătoria lor în CRRC de la USS Nassau, urmată de doi kilometri de înot în apa neagră ca cerneala, i-a scos la ţărm exact la obiectiv.

Comunicând doar prin gesturi, cele două siluete negre s-au despărţit, târându-se în direcţii diferite până ce au ajuns la 20 m una de alta. Au pus în nisip nişte batoane luminoase chimice, activate prin scuturare, luminiscenţa lor verzuie marcând o zonă de debarcare vizibilă doar dinspre mare.

Cei doi oameni au rămas tăcuţi în aşteptare.

Erau US Navy SEAL, membrii ai unor unităţi de elită, luptători high-tech, care-şi aveau numele de la acronimul **SE**a-**A**ir-**L**and. Blake Murdock, ofiţerul comandant al Plutonului 3, Commando 7, era liderul acestei unităţi de aproape opt luni.

Stătea ghemuit în nisip, una cu noaptea, cu duhoarea gunoaielor şi a peştelui putrezit, cu răceala brizei din larg care-i învăluia costumul ud, cu peretele stâncos de care-şi sprijinise spatele. Deşi neregulamentară şi oficial descurajată, practica unor CO de a veni primii pe ţărm era uzuală în unităţile Commando SEAL. În timpul Războiului din Vietnam, mulţi lideri de plutoane se aflau in frunte în mod obişnuit, oficial deoarece, din această poziţie, puteau reacţiona mai adecvat în situaţii neprevăzute. Dar prea puţini SEAL băgau în seamă motivaţiile oficiale, adevărul fiind că acţionarea din această poziţie avansată era încă un fapt ce demonstra legăturile speciale ce se stabileau între cei mai mulţi ofiţeri SEAL şi oamenii lor. Murdock s-a antrenat constant cu oamenii săi după ce şi-a asumat comanda Plutonului 3. Mai mult, a participat la misiuni de luptă împreună cu ei. Fiind primul care debarca pe un ţărm ostil era un fleac comparativ cu acest fapt.

De altfel, voia să evalueze situaţia el însuşi, cu proprii ochi, înainte de a-şi expune restul *squad*ului.

Dinspre vest, pulsurile de lumină strălucitoare se succedau tot mai rapid, iar după câteva secunde, s-a rostogolit tunete îndepărtat ce creşteau insistent în intensitate. Unele lumini aveau o nuanţă alb-argintie – exploziile proiectilelor antiaeriene, a presupus Murdock – amestecate cu *flash*urile trasoarelor şi haloul difuz, roşiatic, al clădirilor arzânde. Sârbii bombardau portul oraşului Dubrovnik. Iarăşi. Huruitul exploziilor semăna cu o furtună de vară, doar că era continuă, fără pauze.

Să-i ia dracu, îşi spuse Murdock, dar nu era sigur pe cine blestema. Duzinile de *miliţii* şi comandanţi autonomi care-şi disputau sângeros împărţirea teritoriului muntos a ceea ce fusese Iugoslavia, sau birocraţii şi politicienii de la Washington care păreau a fi patetic de incapabili să facă ceva în legătură cu masacrul ce nu mai contenea.

Aceasta era doar ultima repriză în vechea vărsare de sânge din Balcani ce implica religiile, etniile, facţiunile politice, şi care continua fără oprire de ani de zile. Vidul de putere rămas după colapsul comunismului în Europa a dus la creşterea confruntărilor violente dintre micile state şi populaţii care cu 80 de ani mai înainte au dat lumii un nou termen: *balcanizare*. Sârbi şi croaţi, bosniaci şi albanezi, sloveni şi muntenegreni, musulmani şi

creştini, monarhişti şi comunişti, şi mulţi alţii păreau mânaţi de dracu să înece în sânge aceşti munţi bătrâni.

Până acum, SUA, NATO şi ONU, toate au eşuat repetat în găsirea unei soluţii pacificatoare; şi cu fiecare eşec, posibilitatea ca luptele din Balcani să ducă spre un război mai mare, mai sângeros, în toată Europa – ca în 1914 – devenea tot mai mare, mai sigură, mai mortală.

Ca să înrăutăţească şi mai mult situaţia, politica externă a SUA din ultima vreme a fost deosebit de ineptă. Administraţia curentă a oscilat aproape comic între umflatul muşchilor şi apeluri la calm, ameninţând cu atacuri aeriene, apoi cu sancţiuni şi instituirea de zone interzise zborului, după care promiteau concesii şi milioane de dolari ca ajutoare externe. Indecizia îl umplea de amărăciune şi-l înfuria pe Murdock, ca şi pe majoritatea oamenilor din Unităţile SEAL. Ce dracu, tragedia care se desfăşura acum, în special în susul coastei de vest, era destulă ca să înfurie pe oricine iubea America şi istoria.

Dubrovnikul modern a fost cândva un oraş-stat republică independentă numită Ragusa, primul guvern din lume care a recunoscut nou născuta SUA în 1776. Dacă vreodată un loc a meritat ajutorul american, acesta era Dubrovnik.

Murdock a aflat acest amănunt istoric în timp ce urmărea buletinele de ştiri pe ACN despre luptele din Bosnia şi Croaţia; apoi a făcut şi unele cercetări pe cont propriu. Fiu al unui *congressman* din Virginia, a crescut într-o atmosferă de respect pentru istoria americană şi-i făcea plăcere să descopere asemene informaţii preţioase. Cunoaşterea istoriei îi oferea un sentiment de siguranţă referitor la cine este şi ce făcea. Din păcate, putea duce şi la o intensă frustrare când vedea oameni care ar fi trebuit să cunoască bine maxima lui Santayana: „*Cei care au uitat trecutul sunt condamnaţi să îl repete*."

Totuşi, Murdock era destul de realist ca să ştie că ar fi o dovadă de iresponsabilitate să porneşti un război pentru motive aflate în istoria veche. Adevărata vinovăţie era aceea că Washingtonul nu se putea hotărî pentru un singur curs al acţiunii şi să rămână fixat pe el. Ca întotdeauna, adevăratele victime ale aceste indecizii erau civilii, inocenţii prinşi în mijloc… şi forţele combatante americane angajate în *maşina de tocat carne*, ca de obicei fără obiective clare sau o politică certă sau coerentă.

Lumina unor faruri a fulgerat dinspre capătul estic al şoselei, iar Murdock şi Roselli s-au pitit, invizibili în umbra falezei. După o clipă, pe drum a huruit un camion, trecând doar la câţiva metri dincolo de ei; după zgomot, era un vehicul greu, cu siguranţă militar. În scrâşnetul cutiei de viteze maltratate de şoferul neîndemânatic, zgomotul motorului s-a îndepărtat spre vest. Era probabil un camion ce căra provizii pentru trupele sârbeşti ce asediau Dubrovnik.

Un triplu *click* metalic i-a atras atenţia. Întoarse capul spre Roselli şi-l văzu pe SEAL arătând către plajă.

Da! Acolo! Chiar şi prin NVD era aproape invizibilă pe fondul apei, dar Murdock putea vedea acum şi restul Plutonului, o masă plutitoare, neagră, abia ieşită deasupra apei şi fără o formă clară, ridicându-se şi coborând odată cu valurile rostogolitoare care o aducea la ţărm. Când s-a apropiat de acesta, masa s-a dovedit a fi ceea ce Navy numea barcă gonflabilă, mică (IBS - *inflatable boat, small*), sau CRRC (*Combat Rubber Raiding Craft*) în terminologia SEAL. În ea se aflau cinci oameni – restul celor din *Blue Squad*, Plutonul 3. Un motor extern era ataşat pe suport, dar, pentru că până şi cele mai silenţioase *outboard* făceau ceva zgomot, SEAL au optat să execute apropierea prin metoda clasică, vâslind cu padela. Pe linia de spargere a valurilor au sărit din barcă, şi au apucat-o de mânere de parcă jumătatea de tonă a IBS plus echipamentul era lipsită de greutate, şi au alergat prin spumă şi pe nisipul plajei. Ajunşi la faleză, la jumătatea distanţei dintre Murdock şi Roselli, au lăsat barca jos şi au început să descarce armele şi armamentul. Stând aplecat pentru a evita să fie văzut de dincolo de zid, Murdock i-a întâmpinat pe nou-veniţi.

— *Lieutenant*.

Cuvântul de salut a fost şoptit, mai mult simţit decât auzit, acoperit de şuieratul valurilor şi de tunetele îndepărtate ale focului de artilerie dinspre vest.

— Salut, Mac, a replicat Murdock la fel de încet.

Master Chief Engineman George "Big Mac" MacKenzie era cel mai vechi dintre veteranii din *Blue Squad*, un subofiţer care era SEAL de 11 ani, din cei 16 de când era înrolat în Navy. Un texan solid, musculos, care în mod normal în cadrul *Blue Squad* manevra o SAW[1]. Dar această operaţiune necesita mai degrabă

[1] SAW - **S**quad **A**utomatic **W**eapon – mitralieră ușoară.

invizibilitate şi viteză, decât putere de foc; deci a renunţat la obişnuita sa mitralieră M-60 în favoarea unei M-16 cu amortizor de sunet.

— Plaja e liniştită?

— Nimic de semnalat până acum.

Dinţii lui Mac au sclipit în întuneric pe fondul negru-verde al feţei vopsită în culori de camuflaj.

— *Shit*, L-T. Mă cam aşteptam să ne întâmpine măcar o echipă de la CNN.

Era glumă veche a celor din Navy's *Special Warfare*. Când cei din SEAL şi *Marine Recon* au debarcat în 1992 la Mogadishu, chiar înaintea intervenţiei americane în Somalia, au găsit o mică armată de reporteri şi cameramani de la Ştiri, aşteptându-i cu reflectoare pe plajă.

SEAL preferau să acţioneze discret, iar aiureala aceea continua să fie o sursă de glume sarcastice şi uneori amare printre cei din unităţile de Commando.

— Se pare că în seara asta nu vom fi daţi la Ştiri, a replicat Murdock, zâmbind. Luaţi-vă echipamentul şi hai să o ştergem de-aici.

— *Aye, aye*, L-T.

Au trebuit doar zece minute pentru ca IBS (4 m lungime, 1,5 m lăţime, 130 kg fără încărcătura de oameni şi echipament) să dispară, complet acoperită cu nisip. Cei cinci SEAL nou veniţi se mişcau cu furie, în timp ce Murdock şi Roselli continuau să supravegheze împrejurimile. Batoanele *Chemlite* au fost recuperate şi îngropate, iar doi oameni s-au întors pe plajă cu nişte crengi din tufişuri, cu care au măturat orice urmă de pe nisip, lăsată la sosirea lor.

Adunaţi din nou în umbra zidului de pietre, Plutonul a împărţit echipamentul şi armele ca să le poată duce. Radiourile tactice au fost verificate, iar elementul sat-com al *squad*ului, HST-4 C2, a fost despachetat cu grijă. Murdock a profitat de acest timp pentru a se apropia de fiecare om, căruia îi şoptea câteva cuvinte bine alese, în timp ce le verifica echipamentul ataşat vestelor de luptă.

Conform organigramei TOE[2] prevedea pentru Plutonul 3 Commando 7 SEAL două *squad* – *Blue* şi *Gold* – de câte 7 oameni fiecare. Pentru această *op*, *Blue Squad* a fost desemnată să debarce, în timp ce *Gold* rămânea în aşteptare, ca rezervă, la bordul navei de asalt amfibiu *Nassau*, aflată acum în patrulare în Marea Adriatică, la câteva mile de coastă.

În afară de Roselli şi MacKenzie, *Blue Squad* îi includea pe *Hull Technician First Class* Juan Garcia, brunetul expert în demolări, cunoscut ca 'Boomer' de către ceilalţi; *Quartermaster First Class* Martin 'Magic' Brown, lunetistul echipei; *Electrician's Mate Second Class* William Higgins, transmisionistul taciturn cu manieră erudită care i-a adus porecla de 'Profesorul'; şi *Hospital Corpsman Second Class* James Ellsworth, a cărei calificare i-a adus apelativul inevitabil 'Doc'.

Oameni buni, cu toţii. Uneori cam duri în *civilie*, mai ales Doc şi Razor, dar ei erau cei mai buni. În costumele lor negre din nomex şi grelele veste de combat, cu feţele vopsite în culori de camuflaj şi cu un amestec de pălării, şepcuţe şi bandane pe cap, aveau o înfăţişare înfricoşătoare. Vopseaua de camuflaj le acoperea cu totul chipurile – în cazul lui Magic chiar era imposibil de spus că e vorba de un negru – dându-le un aer coşmaresc. Murdock era mândru să se afle printre ei.

Îşi dorea doar ca această misiune să conteze realmente. Tunetele dinspre vest creşteau în intensitate, devenind tot mai insistente.

În timp ce se executa ultima verificare, Higgins a transmis prin radioul sat-com raportul iniţial de infiltrare, un singur termen-cod condensat şi lansat în eter la simpla apăsare a unui buton. Prea scurt şi prea rapid pentru a fi interceptat, cuvântul-cod a alertat atât *Gold Squad* – aflată la bordul lui *Nassau*, cât şi pe înalţii ofiţeri de la NAVSPECWARGRU-2 şi USSOCOM, care asistau de la Pentagon – asupra faptului că *Blue* Squad se afla pe plajă şi trecea la executarea misiunii.

Când au terminat, cu echipamentul de înot îngropat în nisip împreună cu IBS, cu armele pregătite şi încărcătura de luptă verificată, SEAL au sărit unul către unul peste zidul stâncos, apoi

[2] TOE, TO&E, T/O, T/E - **T**able of **O**rganization and **E**quipment – lista cu organizarea unităţii şi inventarul echipamentelor.

au traversat repede şoseaua. De partea cealaltă era o pădure; SEAL se deplasau în formaţie de patrulă, cu o distanţă de 5 m între oameni. Boomer a preluat avangarda, urmat de Mac cel cu navigaţia, cu GPS-ul său. Apoi Murdock şi Higgins cu radioul. Doc, Razor şi Magic asigurau ariergarda. Numai cel din frunte şi cel din coadă purtau NVD; acest dispozitiv putea afecta ochii atunci când erau purtaţi o perioadă prelungită de timp, Iar pentru această lungă călătorie prin noapte, Murdock voia ca majoritatea celor din *squad* să aibă vederea periferică perfect funcţională.

Destinaţia lor se afla cam la şase kilometri în interiorul teritoriului, imediat dincolo de frontieră.

Aproape toată această parte din coasta dalmaţiană aparţinea Croaţiei. Cea mai mare parte a acestui stat se întindea mult spre nord, înconjurând Bosnia-Herţegovina de o parte şi de alta, ca două coarne. Aici, cornul sudic se subţia până aproape de nimic, o fâşie îngustă de plajă şi şoseaua de coastă care izola Bosnia-Herţegovina de mare, cu excepţia doar a unui pasaj îngust la Naum, între Dubrovnik şi Split.

La vest şi sud de Bosnia se întindea noua Republică Federală a Iugoslaviei – care era Serbia împreună cu câteva state micuţe de la Vojvodina din nord, până la Muntenegru şi Macedonia din sud. Dintre toate republicile iugoslave, Serbia a păstrat cea mai mare asemănare cu vechiul regim comunist şi s-a dovedit a fi mai mult decât doritoare să continue lupta pentru menţinerea hegemoniei asupra Balcanilor.

Şi prinsă între Republica Federală şi Croaţia se desfăşura tragedia Bosniei-Herţegovina, un bloc triunghiular de teren muntos revendicat şi de croaţi, sârbi şi bosniacii musulmani. Aici au avut loc cele mai sălbatice lupte din timpul Războiului Civil din Iugoslavia din 1991; acolo a auzit mapamondul pentru întâia dată înfiorătoarea sintagmă „purificare etnică”.

Acum, Bosnia era divizată între sârbi şi croaţi, cu ajutorul ferm a ce mai rămăsese din Federaţia Iugoslavă acordat sârbilor bosniaci, înarmaţi şi sprijiniţi deschis. Ulterior, sârbii şi croaţii, după o perioadă de cooperare fără prea multă tragere de inimă împotriva musulmanilor, au început să se lupte unii cu alţii, pentru cadavrul dezmembrat al Bosniei, în timp ce ONU, NATO şi SUA asistau neajutorate, propunând planuri de împărţire şi încercând să impună nişte scurte armistiţii de tot râsul. Teritoriile

rezultate, definite de grupuri etnice, religii şi loialităţi naţionaliste făceau ca şi cele mai complexe circumscripţii ale districtelor politice de acasă, din State, să pară blânde prin comparaţie.

Ca mulţi dintre americani, Murdock a fost mult timp nesigur referitor la rolul pe care trebuie să-l joace SUA în Balcani… când se gândea la acest subiect. Pe de altă parte, erau ştirile despre atrocităţi, mai ales despre cele comise de sârbi împotriva musulmanilor, ştiri despre populaţia unor sate întregi capturată, urcată în camioane de transportat animale, şi trimisă în lagăre de concentrare unde înfometarea, bătăile, tortura şi execuţiile în masă erau folosite pentru a extermina un întreg popor. Ştiri despre copii aruncaţi sub şenilele tancurilor, ştiri despre măcelărirea în masă a bărbaţilor şi violarea sistematică a femeilor, într-o campanie destinată să golească districte întregi pentru a fi ocupate de sârbi.

Cu alte cuvinte, ştiri care duceau cu gândul la o altă „purificare etnică" executată de o altă naţiune zisă civilizată, cu o jumătatea de veac mai înainte.

Pe de altă parte, exista opinia că SUA n-are nici un interes să se amestece în această mocirlă. Animozităţile din acest talmeş-balmeş de state şi popoare datau de mult, mult timp. Munţii care se profilau pe cerul estic au fost mereu scăldaţi în sânge de-a lungul secolelor. Anarhistul care a declanşat Primul Război Mondial prin asasinarea Arhiducelui Ferdinand, a făcut-o la aniversarea înfrângerii Serbiei de către turcii otomani în 1389. Sârbii încă îi mai numesc pe bosniaci „turci", în amintirea secolelor de stăpânire a Imperiului Otoman.

SUA putea face ceva pozitiv aici?

Murdock nu ştia… şi, la urma urmei, politica acestui război, deciziile luate la Washington care l-au adus ici, pe plajă, nu erau treaba lui. El şi oamenii săi aveau o misiune de executat.

Conform informării primite ieri de Plutonul 3 la bordul lui *Nassau*, mica fâşie de teritoriu croat, împreună cu cea mai mare parte a teritoriului bosniac, se aflau acum sub controlul Gărzii de Voluntari Sârbi (*Srpska Dobrovoljački Straža* cunoscută şi ca '*Tigrii lui Arkan*') – o unitate de miliţie locală compusă din bosniaci pro-sârbi – şi o brigadă sârbă de infanterie motorizată. Sârbii încercau să cucerească Dubrovnikul.

Când Iugoslavia a început să se destrame în 1991, Croaţia a preluat toate bazele navale ex-iugoslave, mai puţin una, portul

muntenegrean Kotor aflat la 60 km est de Dubrovnik. Acum, republica iugoslavă dominată de sârbi încerca să recupereze o parte dintre aceste porturi, şi să preia iniţiativa în faţa Croaţiei, asupra defunctei Bosnii.

Un gard ruginit din sârmă marca oficial frontiera dintre Croaţia şi Bosnia, dar de vreme ce întreaga zonă se afla momentan sub control sârbesc, aceasta nu era patrulată. După o recunoaştere atentă, în căutare de mine, patrule, sau senzori automaţi, SEAL au traversat gardul în Bosnia, la jumătatea distanţei dintre orăşelul Mjini şi Cilipi Internaţional, aeroportul abandonat aflat la 20 km est de Dubrovnik.

În ultimele luni, au mai fost câteva operaţiuni SEAL în Balcani, toate strict secrete, cu misiuni ce mergeau de la căutarea bateriilor antiaeriene, la executarea unor recunoaşteri amănunţite ale zonelor de pe coasta Adriaticii care puteau deveni plaje de debarcare dacă se lua hotărârea de a-i trimite pe *Marines*.

Ordinele pentru *Blue Squad* din această noapte erau să debarce nevăzuţi pe ţărm, rendezvous la Mânăstirea Dominicană St Anastasia cu un contact local aflat în solda CIA, şi preluarea de la el a listei cu unităţile sârbeşti din zonă şi dispunerea lor. Informaţia ar putea fi folositoare în curând, în cazul în care Preşedintele hotăra să pedepsească agresiunea Serbiei ordonând lovituri aeriene.

Deci, o misiune *clandestină*. SEAL şi Compania aveau un parteneriat vechi, unul început în Al Doilea Război Mondial între veteranii din vechile *Underwater Demolition Teams* şi predecesorii CIA din OSS.

Deşi mai participase şi mai înainte la multe asemenea operaţiuni – tocmai pentru că existaseră o grămadă de *special ops* – lui Murdock nu-i plăceau. Dintr-un singur motiv: priorităţile agenţiei civile erau arareori corecte. *Costumele* de la agenţie obişnuiau să ceară nişte culegeri de informaţii de rutină, pe care ar fi putut cu uşurinţă să le obţină prin satelit, dar îi *încărcau* pe cei din SEAL cu duzini de cerinţe conflictuale cu misiunea, ce adesea erau letale pentru operatorii din teren.

Pe de altă parte, Langley avea prea adesea tendinţa de a considera unităţile de combat ca fiind nişte *consumabile*.

Murdock nu-şi considera oamenii ca fiind de *unică folosinţă*. A obiectat viguros împotriva acestei misiuni atunci când *Captain* Coburn, *skipper*ul unităţii Commando 7, i-a cerut să o execute. În final, a acceptat-o totuşi. Deşi comandanţii SEAL erau notorii în Navy pentru faptul că erau oricând gata să comenteze intens ordinele pe care ei le considerau imposibile sau suicidare, refuzul misiunilor nu dădea deloc bine în rapoartele trimestriale ale unităţii.

Dincolo de gardul de sârmă ce reprezenta frontiera era o pădure de pini şi începea o pantă accentuată în susul flancului de sud al Gora Orjen, un şir de masive muntoase acoperite de păduri, care despărţeau ca un zid fâşia de coastă de zona muntoasă interioară dintre Dubrovnik şi Kotor. Când Murdock a început să urce, se întreba dacă nu cumva s-a ajuns ca supravieţuirea celor din SEAL să nu însemne nimic datorită lipsei de 'sânge în instalaţie' a ofiţerilor de pe treptele inferioare ale ierarhiei – precum el însuşi – în a refuza misiunile dubioase.

Bine măcar că aceasta nu era una dintre acele operaţiuni de tip Rambo ale Agenţiei în care trebuiau să facă de toate, de la recunoaşterea plajelor, până la salvarea de ostatici. *Blue Squad* avea de data aceasta un singur obiectiv, o singură misiune de executat.

Conform celor spuse de Frank Fletcher, coordonatorul de la bordul lui Nassau din partea Agenţiei al unităţii combatante, era o floare la ureche de tip *intră-ieşi*. Murdock s-ar fi simţit mult mai încrezător în legătură cu această sarcină dacă n-ar fi ştiut că al dracului de multe operaţiuni similare din trecut s-au terminat rău. 'O floare la ureche' în argoul Companiei, însemna prea adesea dificultăţi majore, schimburi de focuri şi vărsare de sânge.

2

Ora 0215
Mânăstirea St. Anastasia, Sudul Bosniei

— Ceva nu e-n regulă, L-T. Avem oaspeţi neinvitaţi.

Murdock a închis ochii şi a scăpat un geamăt neauzit.

— OK, Razor. S-auzim.

*Squad*ul se oprise pentru odihnă şi verificarea poziţiei chiar la baza colinei pe care se ridica mânăstirea, iar Murdock îi trimisese înainte pe Razor şi Magic ca să facă o recunoaştere în zona obiectivului. Acum Roselli s-a întors, iar expresia de pe chipul său vopsit, abia vizibil la lumina lunii acoperite de nori, i-a spus lui Murdock că situaţia devenea urâtă.

— Obiectivul este acolo, OK. Dar se pare că nişte nemernici au pus la cale o băută ţapănă.

— Ce sunt, soldaţi?

— Nu se poate şti. Eu cred că ar putea fi nişte bandiţi. Nu prea par să facă parte din forţele regulate.

Murdock a scos NVDul din rucksack.

— OK. Mă duc să arunc o privire.

Neauziţi, cei doi s-au târât în susul pantei pe un covor de ace de pin şi petice de zăpadă veche. La marginea pădurii, locul pinilor a fost luat de tufişuri sălbatice şi mărăcini, un ecran perfect pentru SEAL ca să rămână invizibili. Brown se afla încă acolo, în spatele unui trunchi căzut, studiind scena prin NVD.

Acolo era mânăstirea, exact aşa cum spusese Roselli, o structură cândva mândră, din piatră cenuşie, acum doar o ruină. Chiliile la vest, o capelă sub un impresionant dom alb la dreapta, şi dincolo de aceasta un mic cimitir împrejmuit cu un zid din pietre. Exploziile obuzelor de mortiere şi artilerie au transformat cea mai mare parte a clădirii într-o grămadă de piatră spartă, deşi faţada încă mai era în picioare, la fel ca cea mai mare parte a capelei. Călugării au fugit cu ani în urmă, la fel ca şi ceilalţi locuitori din zonă. Drumul de munte care trecea pe prin vecinătatea mânăstirii către stânga, era principala rută de aprovizionare folosită de forţele sârbeşti care veneau spre vest din Muntenegru.

Încet, cu grijă să nu provoace nici măcar un foşnet prin tufişuri, Murdock a dat deoparte câteva buruieni. Lumina unui foc

de tabără ce ardea într-un butoi metalic strălucea prea tare în optica de noapte, aşa că a renunţat la avantajul NVDului.

Mda, Razor a avut dreptate. Aceştia nu erau trupe regulate, deşi camionul parcat în dreapta treptelor de la intrarea mânăstirii era militar, un antic UAZ-66 de 1,5 t, stropit cu noroi, care fusese probabil primit de la sovietici. Murdock a numărat 9 soldaţi, dintre care doi stăteau de pază în spatele camionului, înarmaţi cu AK-47, iar restul erau ghemuiţi pe treptele de piatră sau în jurul focului, în care puneau resturi de lemn sau mobilă spartă.

Trupele regulate ar fi arătat mai uniform ca înfăţişare. Gaşca asta purta un amestec de uniforme şi haine civile; aveau ca arme nişte AK-47, dar şi unele carabine sportive cu bolt; drapelul pictat rudimentar pe portieră era sârbesc.

Erau şanse ca aceştia să fie sârbi bosniaci, posibili membri ai Voluntarilor Sârbi, poate Cetnici sau Beli Orlovi, sau ai altor miliţii pro-sârbe, anti-musulmane. Nimeni nu părea să fie la comandă, iar dacă cineva purta vreun însemn de grad, Murdock nu-l putea depista. Toţi erau nebărbieriţi şi murdari. Pe jos erau câteva sticle fără etichete, pe jumătate pline cu lichid incolor, iar duhoarea de alcool ieftin şi mirosul de tutun învăluia aerul.

Murdock a dat deoparte banda velcro ce-i acoperea ceasul cu cadran luminos, verificând ora. 0226, mai mult de 2 ore de când au debarcat pe ţărm, şi mai puţin de 4½ până la răsăritul soarelui. La dracu, de ce se hotărâseră sârbii să facă o băută tocmai aici, când aveau la dispoziţie toată coasta Adriaticei?

Minutele treceau, iar miliţienii nu dădeau nici un semn de plecare. Trei dintre ei au început să ragă fals un vechi cântec slav, în timp ce ceilalţi îşi treceau sticla de la unul la altul.

Ce era de făcut? SEAL trebuiau să întâlnească aici contactul CIA, la această mănăstire, între orele 0200 şi 0300. Au ajuns intenţionat ceva mai devreme pentru a putea mai întâi să cerceteze ruinele, ca să se asigure că nu-i aştepta o ambuscadă. Ei bine, asta nu semăna cu o ambuscadă aşa cum ştia Murdock că ar trebui să fie, dar nici nu-i deloc de ajutor. Când contactul – cu numele de cod „Gypsy" – va apărea, situaţia va deveni al naibii de *interesantă*.

În mod normal, în cazul unui rendezvous precum acesta, ar fi trebuit să fie şi un loc alternativ pentru întâlnire, dar Fletcher nu a reuşit să fixeze unul. Aparent, comunicaţiile cu agenţii CIA din interiorul Bosniei erau departe de a fi ideale în acest moment, iar

lui Murdock i s-a spus că chiar şi stabilirea acestei întâlniri a fost dificilă. Murdock a luat în considerare împărţirea *squad*ului său în două secţiuni şi postarea lor pe şoseaua de munte, una în susul pantei, cealaltă în josul ei, cu ordinul de a intercepta orice vehicul cu un singur ocupant care se apropie de mănăstire, dar a respins ideea ca fiind prea riscantă. SEAL habar nu aveau din ce direcţie urma să vină Gypsy, şi nici măcar dacă o va face pe şosea. Ar fi putut veni prin pădure, la fel ca SEAL, pe jos, sau putea fi deja undeva prin apropiere, supraveghind terenul, aşteptând să se termine ca petrecerea zgomotoasă de pe treptele mânăstirii.

Mai mult, nu se ştia cum ar putea reacţiona Gypsy la vederea a trei-patru luptători commando în echipament negru, cu feţele vopsite, care ies din pădure şi-i opresc vehiculul. Murdock s-a gândit că Fletcher şi şefii săi de la Langley, Virginia, nu pricepeau că există posibilitatea unui schimb de focuri între SEAL şi omul lor din Bosnia. Ţinând seama de împrejurări, era mai sigur să aştepte aici şi să spere că miliţienii se vor plictisi şi vor pleca. Ce dracu, trebuiau şi ei să se prezinte undeva. Mai devreme sau mai târziu, vor trebui să se întoarcă la bază sau la „datorie", sau la joaca lor de-a soldaţii, pe care aceşti paramilitari o făceau când nu vânau croaţi sau musulmani bosniaci. Întrebarea era dacă Gypsy va mai ieşi sau nu la iveală după ce aceştia vor pleca.

Roselli şi Murdock s-au retras cu precauţie de la marginea pădurii.

— Parcă ar fi o afurisită de întrunire, s-a plâns Roselli. Cine i-a invitat?

Murdock şi-a consultat din nou ceasul. 0228. Deşi Murdock spera că Gypsy era deja ascuns undeva prin pădure aşteptând să iasă aşa cum au făcut-o SEAL, existau toate şansele ca agentul Companiei să facă greşeala de a da drept peste miliţia sârbă. Trebuia oare să transmită un raport? Nu… acum nu era timp; va fi destul după aceea, indiferent ce se va întâmpla.

— Întoarce-te şi adu-i şi pe ceilalţi, i-a ordonat lui Roselli. Pune-i în temă. Să vină în tăcere, cu radiourile pornite, pe canalul A. Dar fără pălăvrăgeală. E clar?

— Clar, L-T.

— Grăbeşte-te. Dar în linişte.

— *Aye*, *aye*, *sir*.

Întors iarăşi la marginea pădurii, Murdock a ocupat o poziţie la dreapta lui Brown.

— Se pare că aşteaptă pe cineva, *Lieutenant*, a observat Brown. Nu pricep ce-şi spun, dar vreo doi dintre ei se tot uită la ceas şi-n susul drumului. Crezi că-l aşteaptă pe Gypsy?

— Dacă asta fac, atunci înseamnă că li se fâlfâie de el, Magic. Asta, cu siguranţă, nu este o ambuscadă.

— Mda, Poate…

— Şşşt!

Pe şosea au apărut deodată luminile faruri, apoi au trecut brusc peste faţada mânăstirii. Un al doilea camion, alt UAZ, cu motorul huruind când şoferul a virat scurt peste acostament pe drumul de pământ ce ducea către intrarea în mănăstire.

În scârţâitul arcurilor vechi şi scrâşnetul cutiei de viteze, a tras direct în faţa uşii mânăstirii, unde a fost întâmpinat cu urale de ceilalţi soldaţi. La fel ca primul, şi acesta avea pictat drapelul sârb pe portieră. Prelata de la spate a fost dată deoparte, iar Murdock a văzut câteva capete pe fondul luminii farurilor. Când acestea s-au stins şi motorul s-a oprit, s-au văzut clar zece soldaţi în benă şi încă doi în faţă. Ba nu… Trei dintre cei din spate erau civili. Femei.

Murdock a simţit un fior rece în pântece când soldaţii au început să coboare din camion. Era vorba de un viol în grup. Cele trei femei erau prizoniere, cu mâinile legate la spate, cu hainele sfâşiate şi trupurile dezgolite; bărbaţii râdeau şi glumeau unii cu alţii în timp ce-şi arătau captivele din spatele camionului, apoi le-au dat jos peste oblon, una câte una, cu lovituri şi plânsete, în mâinile nerăbdătoare ale celor ce le aşteptau jos. Una dintre femei avea vreo 30 de ani. Celelalte două erau mai tinere – adolescente, se gândi Murdock, dar erau atât de sfrijite şi murdare, încât era greu de precizat. Doi oameni au rămas în spatele camionului, de gardă cu AK-urile, în timp ce restul s-au îngrămădit în jurul femeilor.

— *Lieutenant*! a şoptit Brown cu gura la câţiva centimetri de urechea lui Murdock, vorba fiindu-i aproape acoperită de hohotele de râs ale celor aflaţi la 20 m depărtare. *Lieutenant*! Ce facem?

În tăcere, Murdock a dus un deget la buze şi a dat din cap, un avertisment greu. În acel moment nu puteau face nimic, nu fără să compromită misiunea. Un schimb de focuri aici ar putea atrage întreaga forţă a indiferent care „comandant” sârb controla fâşia asta împădurită de versant balcanic.

Gypsy putea fi capturat. Unul sau mai mulţi dintre ei puteau fi capturaţi… iar un proces al unor membri din US Navy ar fi dat bine la televiziunea sârbească, nu-i aşa? Belgradul abia aştepta o confruntare cu americanii, care ar fi ajutat dictatura neo-comunistă iugoslavă să-şi atragă sprijinul popular de care aveau nevoie pentru a rămâne la putere… şi ca să continue războiul din Bosnia. Murdock se gândea că situaţia era gata să se transforme într-un blestemat de incident internaţional.

L-a simţit pe Roselli mişcându-se în dreapta sa, şi i-a simţit tensiunea văzând ce se întâmplă în faţa mânăstirii. A pus mâna pe umărul lui, într-un gest liniştitor. Nu încă.

A văzut cum soldaţii planificau metodic ce urma să se întâmple. Au înşfăcat una dintre fetele tinere şi au tras-o deoparte de ceilalţi. Doi dintre ei au dispărut prin uşa mânăstirii, şi au reapărut după un moment, târând între ei o saltea ruptă şi pătată de apă.

Tremurând de furie, abia stăpânindu-se, Murdock se gândi că aceasta era realitatea războiului din Balcani, ceva ce politicienii şi birocraţii de pe Beltway[3] nu păreau să priceapă câtuşi de puţin. De ani de zile, în timp ce războiul iugoslav continua, uneori mai intens, alteori mocnit, violul a fost o practică obişnuită pentru ambele părţi, dar sârbii au fost cei ce l-au transformat într-o politică de stat, un mijloc de demoralizare a civililor şi de întărire a legăturilor dintre soldaţii de o loialitate incertă, o metodă de golire a oraşelor de populaţia etnică inamică; are încă un aspect al detestabilei noţiuni de 'purificare etnică'. Cele mai frecvente ţinte erau femeile musulmane. Probabil că şi acestea erau tot musulmane, deşi, femeile bosniace nu purtau *chador*[4] aşa că erau greu de identificat etnic. Fata cea tânără care fusese separată era îmbrăcată cu bluejeans vestici, iar celelalte două cu haine obişnuite. Nici una nu avea vreo haină care să le protejeze de aerul rece al nopţii. Se părea că au fost înhăţate din casele lor din vreun sat sau luate din unul dintre marile lagăre controlate de

---

[3] Beltway – autostrada interstatală 495, centura Washingtonului. Deci: autorul combină într-un cuvânt două sintagme peiorative *'curve de pe centură'* cu *'politica este o curvă' / 'curvele de politicieni'*.

[4] Chădor (chadah, chadar, chader, chudah, chadur) – o îmbrăcăminte largă înfășurată în jurul capului și al părții superioare a trupului, care la să la vedere doar chipul, purtată de femeile musulmane.

sârbi, care începeau să semene tot mai mult cu nişte locuri numite Buchenwald şi Auschwitz.

În timp ce unii le ţineau deoparte, lângă foc, pe cele două femei, ceilalţi au tras-o pe a treia spre saltea. A fost nevoie de trei dintre ei ca să o poată trânti pe spate, iar al patrulea i-a tras jos pantalonii. Când picioarele au fost goale, un *miliţian* foarte gras, cu o mustaţă ca a lui Iosif Stalin a început să-i taie bluza cu baioneta; ceilalţi râdeau şi zbierau sălbatic, iar fata ţipa şi se zbătea în strânsoarea lor. Femeia mai matură a strigat ceva, cu voce ascuţită şi tremurătoare. Un soldat masiv, cu două banduliere cu cartuşe încrucişate pe piept şi mâinile păroase a pocnit-o sălbatic, din strigătul ei rămânând doar un suspin înăbuşit. Un *miliţian* tânăr cu o idee de mustăcioară zburlită a înşfăcat-o de bluză, din spate, pe cealaltă adolescentă şi a trântit-o la pământ. Camarazii săi au izbucnit în hohote de râs şi l-au încurajat să continue.

Buzele lui Murdock s-au uscat brusc. Nu se punea problema să intervină; drame similare se întâmplau zilnic în fosta Republică a Bosniei, iar SEAL nu putea opri violul care devenise un adevărat semn al lui Cain al acestui război. La dracu, în acest moment, o intervenţie putea duce la moartea femeilor. Dar şi să rămâi nemişcat aici, în tufişuri, fără să faci nimic…

Un alt set de faruri a scăldat în lumină faţada de piatră a mânăstirii când un al doilea vehicul a virat de pe şoseaua principală. Acesta era un jeep decapotat, tot de producţie rusească, şi avea doar un singur pasager. Prompt, Murdock a ridicat mâna ca să protejeze obiectivul aparatului de vedere în infraroşu de lumina directă a farurilor, şi ca să poată să-l studieze pe şofer. Ăă, Cristoase, da… un tip deloc înalt, subţire, cu o mustăcioară dichisită… identic cu omul din fotografia ce-i fusese arătată ieri. Era Gypsy, lua-l-ar dracu, intrând cu capul înainte drept în gaşca de sârbi, fără să se deranjeze să facă mai întâi o recunoaştere a locului. Acum, era la fel de surprins de prezenţa soldaţilor, pe cât fuseseră şi SEAL.

Doi dintre cei de lângă foc s-au grăbit să-i iasă în întâmpinare, semnalându-i să oprească şi să coboare din vehicul. Amândoi aveau AK-47 aţintite asupra pieptului său.

— *Shit*, *Lieutenant*! a şoptit Roselli înverşunat. Asta-i o tâmpenie!

Murdock şi-a verificat radioul dacă este pornit. Era.

— *Blue Squad*, a şoptit în microfon. Pregătiţi-vă de acţiune!

Gândea cu furie. Dacă aşteptau, Gipsy ar putea fi arestat sau ucis. Acum, parametrii misiunii s-au schimbat, balanţa tocmai s-a înclinat în favoarea intervenţiei.

— Ambuscadă rapidă, camuflaţi, marcaţi ţintele, un foc de căciulă. Magic, îi dobori pe cei doi care sunt lângă omul nostru. Eu îi *rad* pe cei din camion. Apoi, ţinte la alegere. Profesore, Doc, securitate şi *backup*. Restul în *stand by*, la semnalul meu. Confirmaţi.

— *Blue* 2, *roger*.

— *Blue* 3, OK.

— 4, confirmă.

— *Blue* 5, *rog*.

— 6, gata de *dans*.

— 7, *Rog*.

Toţi erau pregătiţi. Murdock a făcut o pauză, ca să privească în lungul ţevii armei sale H&K, iar cu degetul mare a comutat selectorul de foc pe punctul roşu care desemna *foc-cu-foc*. Dintre toate operaţiunile SEAL de combat, două dintre cele mai solicitante erau acelea în care ostaticii erau disipaţi printre ţinte, şi acele în care atacul trebuia executat fără planificare prealabilă, aşa-zisa *'ambuscadă rapidă'*, iar acest atac combina elemente din amândouă.

Gypsy a coborât din jeep, cu mâinile ridicate. Unul dintre soldaţi ţinea mâna întinsă cerând ceva – probabil actele de identificare. Nu că acestea l-ar fi ajutat pe om. Bandelor de violatori şi ofiţerilor lor nu le plăcea publicitatea. Un străin care a dat buzna peste o scena ca aceasta va fi probabil arestat, în cel mai bun caz, şi mai mult ca sigur ucis. Se presupunea că Gypsy este un membru SDA, Partidul Bosniac al Acţiunii Democratice dominat de musulmani. Dacă el era musulman, iar aceşti *miliţieni* îşi dădeau seama, era ca şi mort.

În mod normal, chiar şi într-o *'ambuscadă rapidă'*, fiecărui om din *squad* i s-ar fi alocat un sector diferit, fiecare suprapunându-se parţial peste cele ale camarazilor din stânga şi dreapta, şi ar fi deschis un foc automat de nimicire. Dar, cu ostatici civili aflaţi direct pe linia de foc, nu puteau risca foc-de-voie, la întâmplare; vor trebui să ţintească şi să doboare separat fiecare soldat inamic. Fiind vorba de 18 inamici şi doar 5 trăgători, era aproape sigur că unii vor reuşi să scape. Pentru această situaţie era elementul

backup, Profesorul şi Doc, care să se ocupe de cei ce voiau să scape din zona morţii.

Regula de bază a acestui tip de ambuscadă era ca ţintele cele mai periculoase să fie doborâte primele. Ignorând ţipetele fetei, mişcările ritmice şi gâfâielile soldatului aflat peste ea, zbieretele vulgare ale celor ce o ţineau imobilizată la pământ, Murdock l-a ales pe unul dintre cei doi care stăteau de pază în spatele camionului.

Nu că şi-ar fi executat însărcinarea cu deosebită atenţie. Amândoi stăteau sprijiniţi de oblonul camionului, cu braţele încrucişate, rânjind şi râzând la fel ca şi ceilalţi, în timp ce priveau spectacolul ce avea loc între camioane. La distanţa estimată, Murdock a ochit un punct aflat la câţiva centimetri sub punctul pe care voia să-l lovească, chiar în faţa urechii din dreapta al unuia dintre ei, şi sub linia bonetei de uniformă. Era o lovitură dificilă pentru un pistol mitralieră, dar pentru că ţintele stăteau sprijinite de oblonul camionului, un foc în cap era mai sigur decât să ochească în centrul trupului pe care nu-l putea vedea în spatele barierei metalice care, mai mult ca sigur, ar fi deviat un glonte subsonic de 9 mm.

Inspiraţie profundă… expiraţie… apăsare pe trăgaci încet şi cu grijă…

H&K cu supresor de zgomot a tuşit scurt şi glontele a perforat fruntea omului chiar în momentul când se întorcea să-i spună ceva celui de lângă el. Impactul l-a aruncat în spate peste capota cabinei UAZului cu o gaură rotundă, precisă, chiar sub marginea bonetei; prietenul său abia dădu să se întoarcă cu faţa către cel mort, deocamdată fără să-şi dea seama că se întâmpla ceva rău, când un al doilea glonte l-a lovit la baza gâtului, sfărâmându-i vertebrele cu un *crack* care a răsunat mai tare decât împuşcătura în sine. Murdock a dublat acest foc cu încă unul, de siguranţă, tras în ceafa omului ce se prăbuşea, apoi a căutat alte ţinte.

La semnalul reprezentat de prima împuşcătură a lui Murdock, toţi 5 SEAL au declanşat atacul devastator, trimiţând glonte după glonte în grămada de *miliţieni* increduli. Împuşcăturile supresate erau de departe mai zgomotoase decât în filmele de acţiune, semănând cu sunetele făcute de cineva care bate un covor, dar fără să afecteze timpanele precum gloanţele care sparg bariera sonică.

Omul care-i ceruse actele lui Gypsy a căzut în genunchi, iar acesta, cu ochelarii, faţa şi hainele stropite de sânge a început să ţipe. Celălalt *miliţian* înarmat s-a întors către locul de unde se trăgea asupra lor, încercând să-şi dea AK-ul jos de pe umăr, când Brown l-a atins cu două gloanţe direct în piept.

Focurile trase de SEAL au decimat grupul de *miliţieni* sârbi, doborându-i unul după altul. Un soldat cu manta şi cască metalică încerca neîndemânatic să-şi apuce arma, apoi s-a prăbuşit lângă portiera camionului; cel în uniformă de camuflaj aflat lângă el a scăpat un vaiet ce s-a terminat într-un gâlgâit când sângele i-a ţâşnit din gaura apărută în gât. Un soldat bărbos aflat în faţa focului se chinuia să-şi tragă arma pusă la spate cu ţeava în jos; până să o aducă în poziţie de tragere, patru gloanţe trase din direcţii diferite i-au perforat pieptul aruncându-l pe spate peste butoiul în care ardea focul. Apoi, butoi şi trup, s-au prăbuşit zgomotos pe pământ, bucăţile de lemn arzând răspândindu-se în jur.

În apropiere, soldatul cel voinic aflat peste fata goală s-a ridicat în genunchi, cu pantalonii lăsaţi comic pe glezne şi striga ceva – o obscenitate, desigur – bâjbâind după o carabină. Atunci, trei găuri însângerate i-au apărut pe faţă, într-o succesiune de unu-doi-trei. Ceafa i-a explodat; fata a ţipat isteric când i s-a prăbuşit peste picioare cu craniul spulberat. Soldaţii care o ţineau au lăsat-o şi s-au ridicat confuzi, izbindu-se unii de alţii. Apoi s-au prăbuşit, când sângele lor a fost împrăştiat pe pietrele din spate.

Doi au scăpat şi sprintau către zidul cimitirului aflat înspre dreapta. Murdock s-a întors şi a ochit cu grijă, urmărind ţinta. Primul glonte a ratat; al doilea l-a atins pe cel din frunte şi l-a trimis cu faţa în iarbă. Tovarăşul său a sărit peste trupul care încă se mai mişca, încercând să ajungă la zid, dar s-a smucit când Doc – aflat printre copacii din dreapta – a tras asupra sa o rafală de trei gloanţe, bine ţintită.

În faţa uşii mânăstirii, un soldat bărbos a înhăţat-o pe femeia mai în vârstă. Acum, folosind-o ca pe un scut, urca scările către uşă, dar înainte de a putea ajunge acolo, în mijlocul frunţii i-a apărut un al treilea „ochi” însângerat, şi s-a prăbuşit pe spate izbindu-se de lemnul masiv al uşii pe care a *înflorit* o imensă pată de sânge şi creieri. SEAL se antrenau îndelung şi asiduu ca să execute trageri dificile peste umerii scuturilor umane.

Murdock şi-a orientat ţeava armei spre stânga şi dreapta. Nici o ţintă… nici o ţintă…

— Razor! Boomer! a apelat Murdock pe canalul tactic.

A scos din armă magazia incompletă şi a încărcat în locul ei una plină.

— La mine! *Bounding overwatch*[5]!

Ridicându-se, a ieşit dintre tufişuri, cu H&K fixat bine în umăr şi selectat pe rafale de trei, în timp ce alerga înainte. A ajuns la cel mai apropiat camion, şi a aşteptat ca Razor şi Boomer să iasă şi ei din lizieră, cu armele gata de tragere. Peste tot zăceau cadavre. Majoritatea nemişcate, doar un *miliţian* ţipa prăbuşit cu capul în jos pe scările mânăstirii, cu ambele mâini încercând să acopere o gaură cât o minge de baschet din abdomen. Bluza şi treptele de sub el erau acoperite cu sânge ce părea negru văzut prin NVD. Murdock a tras o dată, băgând trei gloanţe strâns grupate în ţeasta omului, şi ţipetele au încetat.

Adică ale lui, cel puţin. Fata goală continua să ţipe şi să suspine alternativ, în timp ce se străduia să se elibereze de sub greutatea cadavrului căzut peste picioarele ei. Gypsy era îngenuncheat lângă jeep, cu ochii largi holbaţi. Gemea şi se legăna într-o parte şi alta.

Celelalte două femei se sprijineau una de alta pe treptele însângerate ale mânăstirii, suspinând isteric.

— Mac! a apelat pe canalul tactic. Ai grijă de Gypsy!

— Am înţeles, L-T!

O parte a minţii lui Murdock ţinuse evidenţa ţintelor doborâte, exact ca în *Fun House* din Little Creek. Numărase cincisprezece… corect? Patru… opt… zece… da. Cincisprezece doborâţi. Mai rămâneau trei. Împuşcături supresate au izbucnit în apropiere.

— *Blue* 5, s-a auzit vocea lui Boomer în radio. Un fugar. Doborât.

Shit! Unde-s ceilalţi?

Acolo! De sub unul dintre camioane s-a desprins o umbră, care a rupt-o la fugă spre stânga. Murdock a tras, a ratat, şi a tras din nou. Rafala a spulberat aşchii din zidul mânăstirii, în

---

[5] Bounding overwatch - *leapfrogging, moving overwatch, The Buddy System*) – tactică de deplasare alternativă, coordonată, a militarilor care permite, dacă e necesar, foc de acoperire pentru cel aflat în frunte.

apropierea colţului clădirii. Miliţianul s-a oprit, s-a întors cu faţa, şi a ridicat mâinile în aer.

— *Molim!* a strigat sârbul, dând din mâini deasupra capului.

Era un tinerel cu o imitaţie de mustaţă. Nu părea mai în vârstă decât fata pe care voise să o violeze… un adolescent, 17 sau 18 ani. Bâiguia incoerent, cu lacrimile curgându-i pe obraji, absolut îngrozit de apariţiile acestea negre care se materializaseră din noapte.

— *Ne! Ne! Molim!*

— Îmi pare rău, spuse Murdock, şi a apăsat din nou pe trăgaciul armei. N-am nimic personal cu tine.

Apoi îşi verifică ceasul. Lupta, de la primul la ultimul foc, durase doar 15 secunde.

3

Ora 0235
Mânăstirea St. Anastasia, Sudul Bosniei

— Cristoase! se repezi Roselli. L-T, l-ai ucis!

— Aşa e.

Murdock a verificat mâna dreaptă a puştiului. Pe încheietura palmei erau tatuate iniţialele chirilice CCCC, acronimul sintagmei *'Doar Solidaritatea îi Poate Salva pe Sârbi'* (***С***амо ***С***лога ***С***рбина ***С***пасава / *Samo Sloga Srbina Spasava*).

Atâta ură pe aceste meleaguri!

— Doc! Profesore! Cred că avem un fugar lipsă. Vreun semn despre el?

— Negativ, L-T, a raportat vocea lui Doc prin radio.

— La fel şi aici, *sir*.

— OK. Doc, vino şi ajută-l pe Mac. Profesore, înconjoară clădirea. Magic, te duci cu el… verifică şi interiorul clădirii. Fiţi atenţi şi staţi împreună. Mac? Cum e Gypsy?

Mac stătea lângă contactul CIA, aflat acum întins pe pământ. Omul tremura, cu faţa şi hainele acoperite de sânge.

— E zguduit, dar cred că o să fie OK. Slavă Domnului, sângele acesta nu este al lui. A fost stropit de cel de lângă el.

— *Roger*. Careva de-ai noştri este rănit?

— Pe dracu, spuse Roselli. Nu cred ca vreunul dintre nemernici a apucat să tragă măcar un foc.

N-au tras? În timpul acţiunii, sub efectul adrenalinei, Murdock nici nu băgase de seamă. Dar acum, când se gândi la asta, şi-a dat seama că nu a auzit nici un foc tras de o armă fără supresor… doar detunăturile seci de H&K şi M-16 ale SEAL.

Şi-a scos NVD de pe cap, acum devenit intolerabil de greu. Doc a sosit tropăind.

— Doc, vezi ce-i cu flăcăul nostru.

— 'ţeles, L-T.

Murdock şi Roselli s-au apropiat de femei, eliberând-o pe cea care încă se mai afla pe saltea, şi cu pumnalul de combat au tăiat funia ce le lega la toate trei mâinile la spate. Roselli a găsit pe undeva o manta relativ curată şi a pus-o pe umerii osoşi ai fetei ce continua să tremure.

— *Silovana sam*, spunea, iar şi iar, cu o voce joasă, înecată. *Silovana sam*.

— Razor, preia comanda aici, a ordonat Murdock. Vezi dacă vorbeşte careva engleza şi dacă poţi scoate ceva coerent de la ele. Verifică împreună cu Doc dacă crezi că au nevoie de medicamente sau altceva.

— Am înţeles, L-T.

Murdock şi-ar fi dorit ca cineva din *squad* să vorbească sârbo-croata. În mod normal ar fi avut şi un lingvist cu ei, dar această op a fost organizată prea în pripă pentru a acoperi toate detaliile. De altfel, aşa cum subliniase Fletcher mulţumit, Gypsy vorbea engleza, iar *squad*ul SEAL nu trebuiau să interacţioneze cu nimeni altcineva pe ţărm, civil sau militar.

Mda, vezi să nu.

Ora 0248
Capela Sf. Anastasia, sudul Bosniei

A avut un noroc chior că l-au ratat. *Narednik* Andonov Jancovic era sprijinit de zidul mânăstirii, aproape de colţul sudic, când prietenii şi camarazii săi au început să se prăbuşească în stânga şi în dreapta, cu gurile căscate, capetele parcă explodate, cu sângele şi măruntaiele spulberate peste tot, totul pe fondul unui cor aproape melodios de pufăituri făcut de împuşcăturile supresate.

Gradul de *narednik* al lui Jankovic era echivalent cu cel de sergent major, şi deşi nu purta uniforma, se afla încă în serviciul activ, în JNA (*Jugoslovenska Narodna Armija* – Armata Poporului din Iugoslavia). Acum şase luni a fost alocat Gărzii de Voluntari Sârbi ca şi 'consilier', unul dintre miile de militari din JNA care trebuiau să menţină active *miliţiile* pro-sârbe. Cu o instruire decentă şi 15 ani de experienţă militară, a acţionat instinctiv când soldaţii din *miliţie* au început să se prăbuşească, rostogolindu-se după colţul clădirii, apoi fugind la adăpost cât de repede a putut. Judecând după locul de unde veneau gloanţele, s-a gândit că unul dintre camioanele parcate l-au acoperit vederii, dar nu putea fi sigur că n-a fost depistat; s-a strecurat printr-o gaură făcută de un obuz în zidul lateral al capelei mânăstirii, în sacristie. Când a ajuns în absidă, sunetele focurilor de arme de afară au încetat.

Capela fusese devastată de focul obuzelor şi era deschisă către cer. Icoanele, altarul, şi cea mai mare parte a mobilierului era luat, fie de fraţii dominicani atunci când au fugit, fie de jefuitorii care căutau aur sau doar lemne de foc. Nici un loc în care să se ascundă… adică nici unul destul de bun. A fugit printr-o spărtură din zidul nordic, apoi a sărit gardul metalic exterior, şi a sprintat către umbrele înfricoşătoare de sub copacii aflaţi dincolo. Ocolea peticele de zăpadă, atent să nu lase urme. Unde să se ducă? Unde? În pădure! Un nămete! S-a cufundat în zăpada din spatele unei grămezi de ramuri rupte şi s-a întins acolo, gâfâind din greu. Încerca să-şi controleze ritmul inimii care-i bubuia sub teroarea ce-l mânase în pădure. Doamne, Doamne, Doamne, cine erau oamenii aceştia? Turci? Nu, sigur… adică nu musulmani bosniaci. Blocada impusă de ONU pentru armament, i-a împiedicat pe musulmani să primească mai mult decât un fleac de arme din exterior… şi, desigur, ei nu aveau arme cu supresor de zgomot.

Asta ce mai era? Jankovic era sigur că a văzut mişcare aproape de latura estică a capelei mânăstirii. Nemişcat în zăpadă, abia respirând, urmărea un petic negru ce se mişca pe fondul întunericului. Forma s-a lăsat văzută proiectată pe o porţiune de perete slab luminat de cer… însă doar o clipă.

Jankovici a încercat să digere ce a văzut. Forma a fost… un extraterestru de coşmar, terifiant, cu un fel de ham sau vestă pe care se afla mult echipament, cu ceva ca nişte ochelari-mască sau o cameră pe faţă. O a doua umbră s-a alăturat primei. Se mişcau nevăzute, atât de liniştit, încât Jankovic le-a pierdut din vedere. Ar fi vrut să fugă, dar şi-a înfrânat dorinţa, ştiind că la cea mai mică mişcare ar fi fost văzut.

Ruşii… *Spetsnaz*? Singurii ruşi din Iugoslavia, cu excepţia unei brigăzi ONU prezentă doar în scop „cosmetic”, erau consilierii care ajutau în secret JNA. Atunci… americani?

Tot ce i se spusese despre americani era că aceştia erau laşi, că le era frică să lupte, decât dacă doar dacă erau protejaţi de scutul lor aproape magic, tehnologia.

Superiorii lui Jankovici avertizau aproape zilnic despre pericolul loviturilor aeriene americane, vârând în capul oamenilor ideea că orice pilot doborât trebuie capturat viu. Dar cei din trupele terestre? Părea imposibil.

Dar, pe când Jankovici stătea întins pe zăpadă, supraveghind cele două umbre care cercetau terenul de lângă mănăstire, a devenit convins că era vorba de americani, poate chiar legendarii Delta Force. Aveau la ei atâta echipament costisitor – radiouri personale, dispozitive de vedere noaptea, pistoale mitralieră cu supresor de zgomot – trebuiau să fie americani, pentru că doar ei îşi puteau permite o asemenea „risipă" de scule high-tech.

Printre acestea erau şi ochelari în infraroşu? Puteau să-l vadă sub pătura de zăpadă? Jankovici lucrase cu echipament IR rusesc şi ştia că emisia de căldură a trupului său pe fondul terenului rece era la fel de strălucitoare ca a unui foc de tabără.

Chiar şi optica ce amplifica lumina stelelor permitea vederea radiaţiei infraroşii. Dacă-l vedeau…

Dar nu, umbrele au trecut la 10 m de locul unde se ascundea, fără să dea nici un semn. Fără nici un sunet, umbrele au trecut mai departe, înconjurând capătul de vest al mânăstirii şi au dispărut.

Chiar şi aşa, au mai trecut câteva minute înainte ca Jankovic să se poată ţine pe picioarele ce-i tremurau. Nu a îndrăznit să se îndrepte spre şosea; invadatorii ar fi putut organiza acolo o ambuscadă. În schimb, a început să urce panta muntelui din spatele mânăstirii. Şoseaua cotea îndepărtându-se cam la 500 m de pantă, iar de acolo mai erau cam 3 km până la avanpostul unei *miliţii* locale.

Acolo era un radio, şi va putea cere ajutor. Aceasta era cu siguranţă o treabă pentru JNA, şi vor trebui să se mişte cu repeziciune ca să captureze aceste „umbre" high-tech, înainte ca să poată scăpa.

Ora 0252
Mânăstirea St. Anastasia, sudul Bosniei

Magic şi Profesorul au apărut câteva minute mai târziu, materializându-se neauziţi din întuneric precum nişte fantome.

— Nici o urmă de fugar, L-T, a raportat Magic. Probabil că a considerat că e cazul să se care dracului de aici.

— *Shit*, avortonu' ăsta n-o să se mai oprească din fugă decât după ce trece graniţa, în Bulgaria, spuse Doc, venind din spatele lui Murdock. *Skipper*? Amicul nostru e OK. I-am dat o doză de fenobarb ca să-l mai liniştească.

— OK, Doc. Vrei să vezi ce-i şi cu femeile?

— Hei, va fi plăcerea mea, *Skipper*, a rânjit Doc cu toată dantura la vedere.

— Las-o jos, Doc. Deja au văzut iadul şi n-au nevoie de nici o măgărie din partea ta.

Zâmbetul a dispărut.

— *Aye, aye, sir.*

La naiba, nu voia să se dea la Doc. Flăcăul avea o reputaţie notorie când era vorba de femei, dar numai în timpul liber; când se afla la datorie, era întotdeauna strict profesional, doar că uneori avea un simţ al umorului cam bizar. Efectele postcombat, şi faptul că unul dintre inamici a scăpat, l-a adus pe Murdock pe muchie. S-a grăbit către locul unde Mac stătea aşezat pe pământ lângă informatorul CIA. Ghemuindu-se lângă ei, Murdock a încercat să surâdă încurajator, expresie despre care ştia bine că nu va avea nici un efect datorită vopselei de camuflaj de pe faţă.

— Tu eşti Gypsy?

Omul păru că încearcă să se concentreze asupra lui Murdock. Ochelarii îi erau încă stropiţi cu sânge.

— Ăă… *ya sam* Gypsy. Tu… tu Nomad?

Aceasta era parola corectă, *Gypsy* şi *Nomad.*

— Eu sunt Nomad.

Omul făcu un gest vag spre jeep.

— Hârtii… acolo.

Au găsit o servietă plină cu hârtii scrise la maşină, *marfa* după care veniseră. Nu erau originale; ar fi trebuit să fie ştampilate 'SECRET' dacă ar fi fost. Păreau a fi liste cu trupe – forţe militare şi *miliţii* – liste de personal, programări, poziţiile cartierelor generale, ale bateriilor SAM şi ale celor de artilerie, copiate cu multă grijă.

— Vă sunt de folos, *ne*? a întrebat Gypsy, în timp ce Murdock închidea atent servieta. Trimiteţi avioane, ucide mult creştin, ucide mult cetnic ticăloşi, da?

Murdock s-a uitat peste umăr la mănăstire şi la trupurile răspândite pe pământ.

— Mulţi creştini ucişi, spuse cu voce dură. Da.

— *Hvala. Vrlo ste Lyubazni.*

Ora 0342
Punctul de Control, Sudul Bosniei

Elicopterul de transport Mi-8 a coborât către luminiș, o zonă largă, deschisă, şi relativ orizontală, aflată pe versantul împădurit al muntelui unde în urmă cu câţiva ani se aflase o exploataţie forestieră.

Câteva vehicule se aflau aliniate de o parte şi de alta a zonei, farurile lor luminând locul de aterizare.

Brigadni Djeneral Vuk Mihajlovic a rămas în scaun până ce a aterizat elicopterul. Un membru al echipajului a deschis glisând portiera din dreapta a cabinei, iar aghiotanţii săi au coborât în noapte. Lui nu-i plăcea să zboare, mai ales noaptea, şi mai ales pentru că lipsa de piese şi uzura şi-au luat tribut din aceste vechi aeronave cumpărate cu ani în urmă din Uniunea Sovietică. Totuşi, era singurul mod prin care un general brigadier putea menţine controlul personal al comenzii sale, iar în acest caz se părea ca a dat peste un adevărat noroc.

În zilele acestea, elicopterele JNA din Bosnia executau doar zboruri foarte scurte, la firul ierbii, adică la joasă înălţime prin trecătorile şi văile munţilor, pentru cazul în care NATO sau americanii se hotărau să-şi impună hotărârile ridicole şi arbitrare referitoare la zonele de interdicţie pentru zbor.

Mihajlovic se afla pe curs de la Kotor către cartierul său general, al Regimentului 3 aflat pe colinele din apropierea Dubrovnikului, când pilotul Mi-8 a recepţionat un mesaj urgent de la Punctul de Control *Orandzasta*. În mod normal, i-ar fi ordonat pilotului să ignore semnalul, dar apelantul a folosit o frază-cod care indica faptul că era un consilier JNA ataşat unei *miliţii*. Acesta raporta o ambuscadă asupra forţelor sârbo-bosniace, despre care pretindea că a fost executată de un commando american.

Era ceva greu de crezut. Mai mult ca sigur, că apelantul greşea, şi în realitate, era un raid comis de una sau alta dintre *miliţiile* anti-sârbeşti, probabil croaţi din HOS, aşa-zisa Armata Croată de Apărare[6]. N-a mai rămas nimic din forţele bosniace musulmane, nu destul ca să poată provoca măcelul pe care-l raporta consilierul JNA prin radio. Oricum, dacă Mihajlovic tot se

[6] Armata Croată de Apărare (**H**rvatske **O**brambene **S**nage / HOS) – aripa paramilitară a Partidului Croat de Dreapta (**H**rvatska **S**tranka **P**rava / HASP) în anii 1991-1992, în prima parte a războaielor iugoslave.

afla prin zonă, nu era rău să se oprească şi să cerceteze ce s-a întâmplat. Mihajlovic era genul de comandant implicat în acţiune, antrenat după modelul rusesc, popular printre soldaţii săi. Nu strica să cerceteze povestea acelui consilier, mai ales dacă croaţii chiar au făcut probleme. Un raid de tip commando executat împotriva bazei navale de la Kotor era perfect posibil, la fel ca raidurile de tip guerrilla împotriva liniilor de aprovizionare sârbeşti ce străbăteau munţii ce înconjurau Dubrovnikul.

Atent să nu lase să se vadă o agitaţie nepotrivită, şi-a desfăcut centura scaunului şi a coborât din elicopter. Cu capul aplecat într-un gest de evitare a palelor rotorului care încă se mai învârtea, s-a îndreptat către clădirea din apropiere, un fel de magazie dărăpănată care fusese biroul exploataţiei forestiere de aici, iar acum era Punctul de Control *Orandzasta*.

A fost întâmpinat afară de doi oameni, amândoi echipaţi într-un amestec de piese de uniforme militare sovietice şi iugoslave.

— *Dobro yutro*, i-a salutat pe cei doi. Care-i problema?

— Bună dimineaţa, *Brigadni Djeneral*, a răspuns cel mai în vârstă. Sunt căpitanul Balaban, comandantul acestui post. Eu…

— Domnule[7]! Sunt *Narednik* Jankovic, a intervenit celălalt, întrerupându-l abrupt pe ofiţerul din *miliţie*. Sunt consilierul JNA al acestor oameni.

— Tu eşti cel care a raportat un atac, spuse Mihailovic, ignorându-l pe Balaban.

Miliţienii aveau tendinţa de a fi dezorganizaţi, şi cel mai adesea exagerau situaţia, oricare ar fi fost aceasta. Dar sergentul părea destul de încredere.

— Da, domnule. Commandoul american a doborât o întreagă secţiune din Garda Voluntarilor Sârbi la mai puţin de 5 km de aici.

— Şi tu cum ai scăpat, *narednik*?

— Am avut noroc, domnule. Noroc… şi am reuşit să reacţionez cu rapiditate când a început atacul.

Îi aruncă o privire scurtă lui Balaban.

— *Miliţienii* s-au comportat pe cât de bine era de aşteptat în asemenea circumstanţe. Mai mult ca sigur că atacatorii au fost un commando american. Au deschis focul brusc, fără avertisment,

[7] De fapt, formula militară de adresare în Armata iugoslavă este '*Moi General*' (generalul meu).

când cea mai mare parte dintre oamenii noştri nici nu aveau armele la ei.

— Hm. Ce te face să crezi că atacatorii erau americani?

— Echipamentul lor.

Şi începu să descrie atacul cu detalii precise ce văzuse la cei doi commando. Nu a spus nimic – şi nici Mihajlovic nu l-a întrebat – despre ce făceau *miliţienii* bosniaci în ruinele mânăstirii. Doar că respectiva unitate era în repaus, cu măsuri minime de securitate. După toate probabilităţile, erau angajaţi în ceea ce Înaltul Comandament al JNA denumea eufemistic 'pacificare', înfrângerea voinţei de rezistenţă a încăpăţânaţilor musulmani bosniaci. Generalul sârb nu voia să cunoască prea multe detalii.

Uneori trebuiau făcute lucruri cumplite în numele unei Cauze, pentru a îndeplini obiectivul necesar.

Când Jankovic şi-a terminat raportul, Mihajlovici era mai mult de jumătate convins că sergentul văzuse, într-adevăr, americani… sau măcar un commando aparţinând NATO. Descrierea uniformelor – negre, veste de combat, dispozitive de vedere noaptea, arme cu supresoare – sugerau că ar fi britanici din SAS, deşi nu exista nici un raport despre vreun detaşament Special Air Service care să fie staţionat în prezent prin zona Adriaticei. O altă posibilitate era GSG-9 german; nemţii aveau un interes major în ceea ce priveşte prezenţa militară în Balcani, deşi încă nu voiau să opereze dincolo de recomandările stabilite de NATO. Americani? Foarte posibil. Delta Force, Army Rangers…

Dar ce puteau să caute americanii în ruinele unei mânăstiri bosniace? Jankovic a menţionat un civil cu o maşină care sosise doar cu câteva momente înainte de ambuscadă. Faptul putea fi semnificativ. În Bosnia şi pe coasta croată era în vigoare starea de asediu; un civil aflat pe-afară în toiul nopţii, singur într-un loc care ar fi trebuit să fie pustiu, era ceva extrem de suspicios… şi susţineau aserţiunea lui Jankovic că atacatorii au fost un commando străin.

— Nu ai văzut ce s-a întâmplat cu civilul? l-a întrebat răspicat.

— Nu. Ştiu doar că se afla acolo în custodia a doi dintre oamenii mei atunci când a început atacul.

— Iar atacul a avut loc – îşi consultă ceasul – în urmă cu ceva mai mult de o oră?

— Da, domnule. Îmi amintesc că tocmai mă uitam la ceas când a apărut civilul. Era 0235.

— Prin urmare aceşti invadatori, indiferent cine or fi, se mai află încă în zonă. Vino cu mine, sergent.

— Da, domnule. Unde mergem?

— Să-i găsim pe aceşti commando, desigur. Aş vrea să aflu de ce li se pare atât de importantă o biserică ruinată şi pustie.

Ora 0345
Mânăstirea St. Anastasia, sudul Bosniei

— L-T?

— Da, Razor?

— Am adunat tuburile de cartuşe trase, suntem '*clean*' a raportat Roselli, venit lângă *lieutenant* care stătea lângă şosea, privind muntele cu o expresie preocupată pe chip.

— OK. Luaţi-vă echipamentul şi hai să plecăm. E timpul să ne cărăm de-aici!

Pe bune, Roselli nu pricepea ce-i cu L-T. Credea că-l cunoaşte destul de bine; opt luni de antrenamente în comun şi două misiuni de combat – una în Oceanul Indian, cealaltă cu doar câteva zile în urmă în portul militar iranian de la Bandar Abbas – erau destule ca să facă doi oameni să devină fraţi, indiferent de mediul familial din care proveneau. Dar acum, nu mai era aşa de sigur.

Ştia că era vorba de felul în care Murdock l-a împuşcat pe *miliţianul* sârb chiar la finalul luptei. Nu faptul în sine că l-a ucis. SEAL, la fel ca toate forţele contrainsurgente/contrateroriste din întreaga lume, trebuiau să pătrundă în anumite zone şi să se retragă fără a fi văzuţi şi să nu pună în pericol succesul operaţiunii târând după ei prizonieri. Ordinele oficiale pentru această misiune prevedeau ca *Blue Squad* să trateze prizonierii 'conform SOP', o sintagmă care însemna că nu trebuie luaţi prizonieri.

Dar, orice ar spune băieţii, *Lieutenant* Blake Murdock nu era doar un oarecare lider de Pluton SEAL. Era fiul *Congressman*ului Charles Fitzhugh Murdock din Virginia, iar Roselii ştia al naibii de bine că relaţia dintre tată şi fiu era foarte contondentă. Conform zvonisticii, bătrânul Murdock nu şi-a dorit de la început ca fiul să facă parte din *Navy Special Warfare*, şi a făcut tot ce a putut ca

să-l îndepărteze din asta. Dar L-T era un fel de *Titi Duru* încăpățânat și s-a alăturat unităților SEAL sfidând dorințele tatălui său. Dar dacă răsufla povestea cum că Murdock a împușcat personal un tip rău care încerca să se predea, consecințele politice ar fi fost inevitabile. În cel mai bun caz ar fi pus capăt carierei tânărului Murdock... și probabil și carierei bătrânului. Erau o mulțime în Congress care considerau că SEAL și alte asemenea unități de elită erau anacronice; necesare, poate, în timpul Războiului Rece, dar compromițătoare sau chiar periculoase în aceste vremuri luminoase de pace mondială și reduceri bugetare în domeniul militar.

Oricum, L-T nu era chiar atât de *moale*. Eh, Murdock putea fi autoritar când trebuia; comanda un Pluton și nu-i scăpa din mână pe băieți nici un minut. Dar era mai puțin dur decât mulți SEAL, și nu forța lucrurile doar ca să se știe cine este șeful. Era absolvent de Annapolis – unul care făcuse Academia Navală pe bune și-meritându-și cu adevărat inelul – și arăta mai degrabă ca un pilot de pe un portavion sau un secund de pe o navă de aprovizionare sau, la naiba, ca un avocat, mai degrabă decât ca un SEAL. Atletic, mai degrabă suplu și vânos, decât musculos, proaspăt tuns, perspicace, nefumător, nebăutor, tipul de om liniștit. Iar uneori, ca acum, devenea și mai tăcut... și atunci nu știai niciodată ce urma să se întâmple.

Un timp, a vorbit cu agentul CIA, apoi a încercat să-l folosească drept translator pentru femei, nici una dintre ele nevorbind engleza. Dar fără prea mare succes, pentru că acestea încă mai erau în stare de șoc, iar Gypsy era chiar îngrijorat de acest rol. Dar, înainte de a-l lăsa să plece, l-a făcut să promită că le va lua și pe femei, ca să le scoată din zonă. Gypsy n-ar fi vrut să o facă, dar Murdock i-a spus că CIA va afla dacă nu le va duce undeva la loc sigur… iar SEAL vor veni după el.

Apoi l-a făcut să aștepte și mai mult în timp ce recupera unele dintre vestoanele și mantiile de pe cadavrele sârbilor – cele care erau mai puțin însângerate – și le-a dat femeilor care aveau hainele rupte.

Asta nu era atitudinea unui ucigaș cu sânge rece, ci a unui ofițer SEAL care nu se gândea decât la misiune.

În următoarea jumătate de oră, Murdock i-a pus pe SEAL să adune toate tuburile de alamă ale cartușelor trase. Cele de 9 mm trase de H&K erau comune în Europa, dar cartușele de .223 ale

M-16 folosite de Mac şi Magic erau fără nici o îndoială de tip NATO. Poate că ar fi trebuit să insiste ca toţi să poarte arme locale, precum AK, dar ce dracu, nu se anticipase că vor fi nevoiţi să tragă. Armele erau garanţia împotriva neprevăzutului… şi trebuiau folosite doar ca ultimă soluţie.

Acum, preocuparea lor era retragerea din zonă, ieşirea cu minimum de efort. Le-a ordonat lui Doc şi Higgins să adune trupurile şi să le încarce în două camioane, după care Mac le-a stropit cu benzină sifonată din rezervoare. Nu se putea ascunde cele întâmplate aici, dar Murdock spera să lase în urmă cât mai puţine indicii posibil.

— Totul e aranjat, spuse MacKenzie.

— OK. Incendiaţi-le şi să plecăm.

MacKenzie s-a dat înapoi la o distanţă sigură şi a aruncat două grenade cu termit în benele camioanelor. SEAL erau deja în pădure când incendiarele au explodat, iar întunericul nopţii s-a luminat ca în plină zi.

Se mişcau în şir indian în josul pantei muntelui, când Murdock s-a oprit, lăsându-i pe ceilalţi să treacă pe lângă el. Roselli era în penultima poziţie, chiar în faţa lui Mac.

— L-T? a întrebat când a ajuns lângă Murdock. Eşti OK?

— Cred că am auzit ceva, spuse îngrijorat.

Roselli s-a oprit ca să asculte şi el. Putea auzi vuietul focului, aflat acum departe. Altceva nu se mai auzea…

Ba nu, era ceva. Acum auzea şi Roselli, un fel de zgomot înăbuşit, ritmic.

— Elicopter, spuse Murdock. Fir-ar să fie, da' repede a mai venit!

— Poate că doar trec pe-aici.

— Poate. Dar poate că se opresc să ne admire *lucrarea*.

Murdock a activat radioul tactic, transmiţând:

— *Blue Squad!* Vin *câinii*. Pas alergător!

Acum elicopterul se auzea clar, un *whop-whop-whop* pulsatoriu ce răsuna peste pădure venind dinspre coama colinei.

Murdock nu glumise. Vânătoarea a început, iar *squad*ul SEAL era prada.

4

Ora 0400
Mânăstirea St. Anastasia, sudul Bosniei

— Domnule General, spuse aghiotantul, aceasta nu pare a fi o acţiune făcută de o bandă de turci.

Mihajlovic a dat din cap, privind flăcările diminuate din faţa mânăstirii.

— Încep să fiu de acord. Sergent!

— Da, domnule General!

— Spui că erai chiar aici, la colţul de sud-est, când s-a desfăşurat atacul?

— Da, domnule.

— Iar commandoul trebuie să fi fost acolo... ascuns în tufişurile de pe lizieră.

— Da, domnule.

Din cele două camioane rămăsese doar şasiurile contorsionate. Nu existau trupuri răspândite aşa cum afirmase Jankovic, dar erau o grămadă de dovezi ale masacrului – urme de sânge împrăştiate răspândite pe pământ şi pe zidul frontal al mânăstirii, urme de gloanţe pe pietre.

— Ai dreptate, maiorule, spuse Mihajlovic gânditor. Cineva şi-a dat toată silinţa ca să facă curăţenie după ei.

Pusese deja nişte oameni cu lanterne care să cerceteze zona în căutare de tuburi goale de cartuşe după care să identifice armele folosite de intruşi, dar până acum n-au găsit nimic, nici tuburi, nici echipamente uitate, nici ambalaje alimentare sau cutii de conserve, nimic care să-i arate lui Mihajlovic cine a fost aici.

— O *miliţie* musulmană n-ar fi fost atât de grijulie. Chiar şi croaţii ne-ar fi prins doar în ambuscadă oamenii, apoi ar fi dispărut în pădure. Mai mult, cred că ar fi lăsat la vedere cadavrele ca un fel de carte de vizită, *ne*?

Se gândi că trupurile miliţienilor şi armele lor au fost probabil încărcate în camioane înainte de a li se da foc. Acum, atacatorii ar putea fi oriunde, ascunşi în întunericul pădurii.

Dar nu au ajuns prea departe. Focul încă ardea; nu fusese declanşat cu mai mult de 30 de minute în urmă... poate mai puţin. Asta însemna că invadatorii se aflau încă aproape, într-o rază de cel mult 2-3 km.

— Maiorule, dacă intruşii au fost, într-adevăr, americani sau ai altor membri NATO – a continuat Mihajlovic după un moment de gândire – acum se află în drum către punctul de extracţie. Noi trebuie să ghicim unde ar putea fi acest punct.

— Extracţie, domnule General… cu elicopterul?

— Posibil… posibil. Trebuie să alertăm Forţele Aeriene, ca să cerceteze dacă în zona zboară vreun aparat neidentificat la joasă înălţime.

Extracţia cu elicopterul părea cea mai plauzibilă cale de ieşire pentru intruşi… dar, în ultimele minute, Mihajlovic s-a gândit intens şi nu mai era convins asupra acestui scenariu. În ciuda retoricii zgomotoase şi agresive, NATO nu a impus cu forţa zonele interzise zborului, dar avioanele lor AWACS monitorizau avioanele iugoslave utilizate împotriva Dubrovnikului. Nu avea sens să rişte o extracţie cu elicopterul într-o zonă puternic împădurită, în teren muntos, şi într-o zonă unde erau active avioanele interceptoare iugoslave.

Deci… extracţia va fi aeriană… sau maritimă? Unităţile American Special Warfare le foloseau în mod obişnuit ambele metode. Americanii erau buni la incursiunile subacvatice, de pe submarine… Forţele lor Speciale, SEAL…

SEAL. Comandourile Navy. În contextul luptelor de la Dubrovnik, chiar şi cu acoperirea AWACS, americanii ar fi fost proşti să-şi rişte avioanele sub focul antiaerian SAM. Iar mânăstirea St. Anastasia se afla la doar 6 km de mare.

— Voi doi, veniţi cu mine.

Urmat de Jankovic şi aghiotant, Mihajlovic s-a întors la elicopter, care aterizase pe drumul principal chiar lângă virajul care ducea la mănăstire. În spatele cabinei, a scos o mapă din raft şi a selectat o hartă topografică militară a regiunii dintre Kotor şi Dubrovnik. La lumina unei lanterne de buzunar, a studiat cu grijă terenul.

— Sergent Jankovic?

— Ordonaţi, domnule General!

— Ce-ai zice dacă ţi s-ar oferi o altă şansă să acţionezi împotriva acestui misterios commando?

Jankovic a ezitat, iar Mihajlovic aproape că putea să audă cum i se învârt „rotiţele” în timp ce omul se gândea cum să răspundă. Nu era deloc dornic să se confrunte din nou cu acei atacatori echipaţi în negru.

— Aş fi foarte bucuros să am această oportunitate, domnule General. Desigur.

Mihajlovic a marcat un punct pe hartă.

— E aproape sigur că au debarcat pe ţărm cam aici… la est de Dubrovnik. Presupun că şi-au ascuns echipamentul undeva pe coastă. Tot ce trebuie să facem este să desfăşurăm nişte trupe de-a lungul M2.

A plimbat degetul pe hartă de-a lungul şoselei paralele cu coasta.

— Patrule de aici, până aici, şi-i vom prinde pe scafandrii noştri, pe pământ, uscaţi ca nişte peşti eşuaţi.

— Avem destui soldaţi disponibili pentru o asemenea operaţiune? s-a întrebat aghiotantul. Sunt cel puţin 5-6 km de şosea.

— Putem aduce efective din JNA de pe frontul de la Dubrovnik, Maiorule. Am sa dau imediat ordinele necesare. Sergent, i-aţi o armă şi alătură-te escortei mele. Voi dirija personal această operaţiune.

— Am înţeles, domnule.

Sincronizarea va fi strânsă, se gândea Mihajlovic, dar era destul de sigur că vor avea succes. În joc era ceva mai mult decât simpla răzbunare. Dacă aceşti commando-scafandri erau americani, voia să ia măcar unul sau doi prizonieri. Având dovezi solide că pe teritoriul iugoslav se desfăşoară acţiuni militare americane clandestine, Belgradul putea distruge coaliţia de forţe europene şi ONU formată împotriva Serbiei în acest blestemat război civil. Ar însemna dizgraţia pentru americani, o propagandă victorioasă pentru Marea Serbie, o promovare şi o deschidere pentru ţelurile lui politice.

De fapt, se va potrivi perfect cu *Operaţiunea Dvorak*, care avea multe dintre aceste scopuri. O victorie aici va fi o completare bună pentru operaţiunea sa din Macedonia – un complot complex aflat în pregătire de câteva luni şi care se va declanşa peste numai câteva zile.

Va afecta cu ceva Operaţiunea Dvorak? Considera că nu. Probabil că lucrurile nu s-ar fi putut aranja mai bine, nici dacă le planifica el însuşi de la început.

Şi tot ce avea nevoie era să captureze o mână de oameni slab înarmaţi înainte ca aceştia să ajungă în siguranţa mării.

Ora 0437
La est de Dubrovnik, sudul Bosniei

Alternau alergarea cu mersul în josul pantei de pe versantul Gora Orjen, menţinând un ritm accelerat prin pădurea cu pământul acoperit cu ace de pin, pentru a mări cât mai mult posibil distanţa dintre ei şi urmăritori. Vânătoarea era sigur declanşată. Era posibil ca *miliţianul* fugit să fi cerut ajutor; mai mult, un elicopter JNA a observat camionul în flăcări şi a venit să cerceteze. Oricum, comandamentul militar sârb din zona Dubrovnik va fi alertat. În cel mai bun caz, vor fi trimise patrule, atât pedestre prin pădure, cât şi vehicule pe şosea. Dacă comandantul JNA decidea să rişte implicarea aeriană a NATO, va trimite şi elicoptere, transportoare de trupe, dar şi de atac.

Cel puţin, asta ar fi făcut Murdock dacă ar fi fost în locul comandantului inamic.

Au ajuns la marginea pădurii, chiar deasupra gardului de la frontieră, şi Murdock a ordonat o oprire. Şoseaua de coastă se întindea la 4 km în josul pantei, peste un câmp deschis, uşor înclinat. Dincolo de acesta se afla faleza şi plaja.

Ieşiseră din pădure la doar câteva sute de metri de locul pe unde intraseră. În timp ce ceilalţi SEAL s-au ghemuit pe poziţii alcătuind un perimetru defensiv în jurul zonei, Murdock şi MacKenzie au cercetat amândoi GPS-ul, pentru a-şi stabili poziţia exactă şi pentru a lua direcţia către echipamentul lăsat ascuns.

— Deci…? a întrebat MacKenzie. Ce zici? Pare *clear*.

— Mda, aşa pare. Totuşi, cred că ar fi mai sigur dacă am face apelul. Higgins!

Radistul *squad*ului a venit lângă el.

— Da, L-t?

— Scoate echipamentul sat-com, Prof. Trebuie să telefonăm acasă.

— Aşa am să fac.

A durat doar câteva minute ca să seteze antena sistemului sat-com, care era stocată într-un buzunar al unuia dintre rucksackuri, pliată ca o umbrelă. Extinsă şi orientată spre sud, *farfuria* acesteia avea doar 44 cm în diametru. Un cablu coaxial era conectat între spatele antenei şi unitatea HST-4 a lui Higgins.

Folosindu-se de un mic manual (*Equatorial Satellite Pointing Guide*), Higgins a început să orienteze antena în timp ce aparatul

commo executa automat operaţiunile de auto-verificare şi calibrare. Când s-a auzit un mic beep, antena era orientată corect către unul dintre sateliţii militari de comunicaţii aflaţi pe orbită geosincronă deasupra ecuatorului.

— Gata pentru transmisie, *Skipper*, a raportat.

— OK. Dă-le un *sit-rep*. Spune-le că avem pachetul şi ne aflăm la 4 *kliks* de plajă, dar am avut un schimb de focuri şi s-ar putea să avem urmăritori în coadă.

— Da, *sir*.

Când Higgins a început să vorbească în microfon pe un ton jos, măsurat, Murdock şi-a scos binoclul 7x40 şi a început să studieze atent şoseaua aflată mai jos de ei. Echipamentul de vedere noaptea nu era de prea mare ajutor la distanţe mai mari de 150 m; erau situaţii în care echipamentul clasic era mai de folos decât jucăriile moderne high-tech.

MacKenzie se folosea şi el de binoclu ca să cerceteze terenul dimprejur.

— Nu văd absolut nimic, *Skipper*.

— Afirmativ. Pare să fie linişte.

Murdock a coborât binoclul.

— Ei bine, există o singură metodă ca să aflăm. Profesore?

— S-a confirmat, L-T. Au spus că vine *Night Rider*. ETA 30 minute. Au alertat şi pe *Gold Squad*. Se *udă* şi ei chiar acum.

— Nu putem aştepta atât de mult, nu cu şoseaua încă liberă. Împachetează echipamentul, Prof. O luăm din loc.

— *Aye, aye*, Skipper.

Câteva minute mai târziu, *squad*ul SEAL au traversat din nou frontiera, continuând să înainteze în josul pantei, dar acum la pas, pentru că terenul era mai accidentat decât fusese în pădure, cu numeroase găuri capcane pentru ghete mascate prin iarba înaltă, uscată. Plafonul de nori s-a îngroşat în ultima jumătate de oră, până ce a acoperit tot cerul. Lumina lunii a dispărut cu desăvârşire; tot ceea ce mai ilumina cerul erau izbucnirile strălucitoare dinspre Dubrovnik.

Dinspre est s-a auzit un huruit care devenea tot mai puternic. Magic a semnalizat cu un şuierat scurt, iar SEAL s-au aruncat la pământ, încercând să devină una cu pământul tare şi rece. Huruitul s-a apropiat… apoi a explodat deasupra capului, precum detunătura unui obuz. Pământul păru să se cutremure, apoi zgomotul s-a diminuat din nou.

Două avioane. Murdock le putea vedea ajutajele lucind precum o pereche de stele pe sub cupola de nori în timp ce se îndreptau spre Dubrovnik.

— A văzut careva cine erau? a întrebat.

— Negativ, L-T, s-a auzit glasul lui Roselli de undeva, din spate. Dar se grăbesc al dracului.

— Poate că se tem să fie recunoscute, presupuse Doc.

Avioanele ar fi putut fi prietene. NATO şi SUA au încercat să impună zone interzise zborului deasupra Bosniei şi a coastei Adriaticei, dar cu o lipsă de succes notabilă. Era mai de presupus că acestea erau MiG-uri sârbeşti decolate de la Kotor sau Titograd, pe curs de atac asupra poziţiilor croate de la Dubrovnik sau mai în susul coastei.

Sau…

— Sus, băieţi, a ordonat Murdock. Pas alergător!

Sau puteau fi sprijin aerian pentru acoperirea forţelor terestre, în special al celor transportate pe calea aerului.

— Crezi că ăia ne caută pe noi? a întrebat Mac.

— Poate. Ar putea fi un suport aerian. Şi chiar dacă nu sunt, cred că e cazul să găsim un mediu mai puţin ostil.

Deşi unităţile SEAL, spre deosebire de vechile UDT, erau antrenate să opereze adânc în interiorul teritoriului, nu numai pe plajă, antrenamentul lor sublinia în mod constant că marea este mediul natural pentru SEAL. Când situaţia se înfierbânta pe ţărm, apa asigura refugiu, securitate şi scăpare. Marea se întindea drept în faţă, neagră, calmă, binevoitoare, abia reflectând uneori ceva din cerul luminat din direcţia Dubrovnik.

Încă 40 de minute şi vor ajunge la ea.

Ora 0501
La est de Dubrovnik, Croaţia

Strânsoarea *Naredni*kului Jankopvic pe patul armei de asalt AKM a devenit mai puternică atunci când s-a aplecat să privească pe hubloul circular din elicopterul Mi-8. Era încă prea întuneric ca să vadă altceva decât o umbră vagă care, probabil, era dată de valurile ce se spărgeau pe plajă. Elicopterul de transport zbura prin întuneric la o altitudine de mai puţin de 100 m; undeva drept în faţă, al doilea elicopter, cel cu Generalul Mihajlovic la bord, zbura şi el paralel cu linia de coastă de la est de Dubrovnik.

Generalul – se gândea Jankovic – chiar se pricepea să pună lucrurile în mişcare. Au zburat la liniile sârbeşti de lângă Dubrovnik, şi doar în câteva minute Mihajlovic a luat 60 de soldaţi formând ceea ce el a numit „*o echipă antiteroristă ad hoc*". Şi mai mulţi soldaţi erau pe drum, în camioane. Mihajlovici era obsedat de acest gând: găsirea intruşilor şi capturarea lor înainte de a ajunge la mare.

Jankovic se întreba dacă faptul că numele omului era Mihajlovic avea vreo legătură cu asta.

Dragoljub Mihajlovic a fost un colonel din statul major al generalului din Armata Iugoslavă care în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial i-a organizat pe Cetnici. A fost împuşcat de comunişti în 1946 – firesc, pentru că Cetnicii au colaborat deschis, în unele cazuri, cu naziştii, mai ales în ultima parte a războiului.

Eh, poate că nu însemna nimic. Mihailovic era un nume sârbesc comun. Dar generalul era destul de în vârstă pentru a fi fiul sau nepotul bătrânului Dragoljub, iar o asemenea conexiune ar fi explicat ambiţiile sale… şi entuziasmul cu care a abordat această misiune.

Jankovic aproape că spera ca – indiferent cine or fi – commandoul să fi scăpat deja. Eficienţa lor brută şi mortală de la mănăstire, îşi gravase avertismentul în creierul lui Jankovic. Aceştia nu erau oameni cu care să te tragi de şireturi, adică să-i înghesui într-un colţ unde singura lor opţiune rămânea să-şi croiască drum de scăpare prin luptă.

— Hei! Sergent!

Jankovic s-a întors de la hublou. Un *kaplar* (caporal) aflat în scaunul de alături zâmbea la el cu speranţă.

— Mda?

— Am auzit că chiar i-ai văzut pe unii dintre teroriştii pe care trebuie să-i vânăm. Care-i treaba cu ei, cum sunt?

— Periculoşi. Extrem de periculoşi.

Ora 0504
Deasupra plajei de la est de Dubrovnik, Croaţia

— Se apropie un elicopter! a avertizat Roselli. Adăpostiţi-vă!

*Squad*ul SEAL s-a întins pe pământ, la 100 m de şosea. Elicopterul… nu, două elicoptere veneau la joasă înălţime dinspre

vest, cu luminile de zbor pâlpâind, cu reflectoarele aprinse luminând şoseaua de sub ele cu o lumină albă, puternică.

Elicopterul din frunte a zburat peste locul unde erau SEAL ascunşi, în direcţia est. Rotorul a stârnit nori de prof învârtejiţi în urma sa, luminaţi de strălucirea reflectoarelor.

Roselli era întins pe pământ lângă Murdock, cu magazia de la H&K înfiptă-n şold.

— Ce zici, L-T? Ar trebui să-l dăm jos?

— Negativ, Razor. Unele Mi-8 au oarece blindaj. Tot ce trebuie să facem este să ne menţinem poziţia.

— *Shit*. Ce n-aş da să am acum două LAWS.

— Şezi blând. Aşteptăm să plece.

— Nu ştiu, L-T. Am impresia că al doilea va ateriza chiar alături.

În timp ce primul Mi-8 dispărea către est, al doilea a încetinit, şi-a ridicat botul şi a aterizat pe şosea într-un nor de nisip spulberat. Linia de plopi de dincolo s-a scuturat ca sub puterea unei furtuni. Când roţile au atins solul, portiera cabinei a glisat deschizându-se, şi soldaţii înarmaţi cu carabine de asalt AK au ieşit afară.

— Câţi crezi că sunt? a întrebat Boomer din apropiere.

— Încărcătura normală a unui *Hip*[8] este de 32 soldaţi. Dar garantez că în orice clipă vor veni şi mai mulţi pe şosea, cu camioanele. Ăştia sunt doar avangarda.

— Par nişte soldaţi JNA de prima mână. Probabil că vor al dracului de mult să pună mâna pe noi.

Murdock a scos dispozitivul de vedere noaptea şi l-a fixat pe cap, Roselli îl avea deja montat; a trebuit doar să-l coboare în faţa ochilor.

NVD nu făcea elicopterele să se vadă cu mult mai bine, pentru că erau înconjurate de norii de nisip şi praf şi de spoturile luminoase ale reflectoarelor, dar soldaţii au devenit bine conturaţi.

— Nu au NVD-uri, L-T.

— Văd, Razor. Asta ne dă o şansă.

E cam la fel cu omul invizibil, se gândi Roselli. Tu îi poţi vedea pe ei, dar ei nu te vedeau pe tine, decât dacă făceai vreo prostie adică să calci pe o creangă, sau să cazi din picioare ca prostu'.

---

[8] Hip – codul NATO pentru elicopterul de producţie sovietică Mil Mi-8.

Acum toți SEAL aveau montate NVD-urile, iar scena de sub ei era învăluită de fantomatice străluciri şi umbre verzui, argintii şi negre.

— Aici! L-T! a atenţionat Higgins. Se dispun în formaţie şi vor veni în direcţia asta!

În timp ce cam jumătate dintre soldaţii iugoslavi au rămas lângă elicopter, restul s-au aranjat într-o linie lungă pe lângă şosea, cu intervale de 8-10 m între ei. Subofiţerii cu lanterne zbierau ordine. Şaisprezece oameni au început să înainteze în susul pantei, către SEAL ce aşteptau.

— Putem să-i ocolim, *Lieutenant*, a arătat Mac. Traversăm pe acolo, prin stânga, apoi revenim pe plajă la adăpostul falezei.

— Nu cred, a replicat Murdock. Priveşte acolo!

Pe şosea, dinspre Dubrovnik, venea un convoi, şapte camioane militare, pline cu soldaţi. Din ce se vedea, îi debarcau de-a lungul drumului. Unul a oprit la câteva sute de metri depărtare. Celelalte au continuat să meargă, depăşind locul unde era aterizat elicopterul, mult către est de parcă urmăreau celălalt elicopter. Al şaptelea camion a oprit chiar înainte de a ajunge la *Hip*, şi oamenii din el au coborât, strigându-se zgomotos unul pe altul şi luându-şi căştile metalice şi armele din benă.

— Categoric sunt din armata regulată, a constatat Murdock, privindu-i prin binoclu.

Ceilalţi SEAL făceau observaţii pe un ton conversaţional.

— Da' gălăgioşi mai sunt. Ai crede că vor ca noi să ştim că au venit.

— Poate că vor se ne alunge înapoi către munte.

— Mda, sau nu le pasă. *Shit*, au adus o armată întreagă acolo jos.

— Şi ce dacă? Care armată poate face faţă la şapte SEAL?

Linia de soldaţi a devenit tot mai lungă pe măsură ce oamenii înaintau în susul pantei, apoi şi mai lungă... şi continua să se lungească. Întunericul era străpuns de razele luminoase ale lanternelor, când înspre SEAL ce aşteptau, când mai departe de ei. Soldaţii au ajuns aproape, poate la vreo 50 m, iar un reflector montat în cabina elicopterului a fost direcţionat către versant.

Murdock spuse cu voce aspră:

— Un cordon. Ştiu că suntem undeva pe aici. Au format un cordon cu care să ne prindă ca-n plasa pescarului.

5

Ora 0508
Deasupra plajei de la est de Dubrovnik, Croaţia

Roselli aştepta, urmărindu-l pe soldatul ales cum înaintează. Sârbii continuau să fie zgomotoşi în timp ce încă mai erau la baza pantei, dar strigătele şi fluierăturile au încetat mai apoi, pentru că fiecare se concentra asupra locului pe unde păşeau peste terenul accidentat, împânzit cu gropi şi smocuri de iarbă alunecătoare. Nu era timp să se încerce ocolirea prin lateral a cordonului. În câmp deschis, era destulă lumină pentru ca soldaţii să observe chiar şi fără NVD orice siluetă neagră aflată în alergare. Deci, singura opţiune era să stea nemişcaţi şi să lase cordonul să treacă peste ei. Era treaba lui Roselli ca să se asigure că deschiderea dintre un soldat şi altul era destul de mare pentru ca SEAL să se strecoare printre ei neobservaţi.

Unul dintre soldaţi venea direct spre poziţia lui Roselli. Dacă ar fi urmat să treacă la măcar câţiva metri la dreapta sau la stânga lui, l-ar fi lăsat în pace, dar era prea mare riscul ca acesta să vadă pe vreunul dintre SEAL ce stăteau alungiţi pe pământ… sau chiar să calce pe unul.

Roselli s-a încordat, ţinând strâns în mână pumnalul lung de scafandru. Soldatul se apropia încet; s-a oprit la doi metri distanţă, ascultând, apoi a mai făcut încă un pas…

SEAL a sărit de la pământ, mâna stângă înconjurându-i capul, iar palma peste nas şi gură; dreapta strângea pumnalul înfigându-l de sus în jos. Roselli a preferat să folosească acest tip de înjunghiere, în loc să-i taie gâtul – tehnică destul de zgomotoasă. Pumnalul a pătruns uşor prin arcul descris de prima coastă, ciupind clavicula dreaptă şi secţionând artera subclaviculară. Omul s-a cutremurat în strânsoarea lui Roselli. Acesta i-a atras mânerul spre bărbie astfel ca lama să taie prin inimă, apoi l-a înclinat din nou spre înainte tăindu-i traheea, esofagul şi vertebrele cervicale cu un pârâit slab, sec. Soldatul s-a lăsat moale, iar Roselli l-a depus încet pe pământ.

La cinci metri spre dreapta, Magic s-a dat pe neauzite la un al doilea soldat iugoslav. Cuţitul de scafandru a fulgerat scurt; s-a auzit un suspin înăbuşit, apoi Magic a lăsat trupul în iarbă. În

stânga şi în dreapta, ceilalţi iugoslavi continuau să meargă, ignorând cele două morţi din mijlocul liniei lor.

Roselli şi Brown şi-au menţinut poziţiile lângă cele două cadavre, cu pumnalele pregătite, cât timp SEAL s-au strecurat unul câte unul prin intervalul deschis în linia de cercetare a inamicului. S-au mişcat la fel de tăcuţi precum vântul, doar foşnetul slab al ierbii trădându-le mişcarea, dar acesta era acoperit de zgomotul rotorului elicopterului, care se rotea încet. După câteva clipe, SEAL au ajuns la şosea, adunându-se în şanţul de pe partea nordică a acesteia, cam la 80 m nord de *Hip*.

Foloseau ca semnale doar semne cu mâna şi atingeri uşoare doar pentru a-şi coordona mişcările. Aici exista pericolul teribil ca elicopterul să-şi întoarcă reflectorul către şosea, sau ca nişte vehicule să se apropie cu farurile aprinse. Îi auzeau perfect vorbind pe soldaţii sârbi rămaşi lângă elicopterul parcat lângă faleză la doar câţiva zeci de metri depărtare. Mac a traversat primul, trupul său masiv mişcându-se cu uşurinţa unei balerine printre plopi, apoi peste faleză. A urmat Magic… apoi Higgins… Doc… Boomer… L-T. Roselli a trecut ultimul, cu spatele şi H&K ridicat, gata să riposteze cu foc dacă îl descoperea cineva.

În partea dinspre mare a falezei, SEAL au rămas întinşi, nemişcaţi, pe nisip. IBS-ul lor îngropat şi echipamentul de scufundare se aflau de partea cealaltă a elicopterului, pe plajă, poate la 100-120 m mai spre vest.

Roselli a atins uşor Mâna lui Murdock şi uitându-se calm în lentila NVD-ului a semnalat tăcut: „*Spre barcă?*”

Gura lui Murdock, abia vizibilă dedesubtul aparatului, s-a strâmbat a încruntătură. A dat din cap, apoi a arătat spre valurile ce se rostogoleau pe plajă. *Nu. Acolo mergem*.

Roselli a acceptat hotărârea lui Murdock, dar a simţit o împunsătură de dezaprobare. SEAL se mândreau cu faptul că debarcă şi apoi părăsesc ţărmurile ostile fără a lăsa urme ale vizitei lor. Dacă abandonau barca, împreună cu două seturi de aparatură pentru respiraţie cu circuit închis şi şapte perechi de măşti şi labe de înot, cu siguranţă că cineva le va descoperi mai devreme sau mai târziu. Următoarea furtună le va scoate din nisip… sau o căutare a militarilor locali folosind detectoare de metal. Mai era şi imaginea de războinic SEAL care trebuia menţinută. Să înoate înapoi la *Nassau* fără labele de *răţoi* ar fi niţel cam prea interpretabil că au fost fugăriţi cu coada –

figurativă – între picioare. Iar fără labe şi măşti, ar fi o partidă de înot teribil de lungă. *Nassau* staţiona chiar la limita de 12 mile a apelor teritoriale iugoslave. Chiar dacă 12 mile de înot nu erau o problemă pentru SEAL, chiar şi după o misiune dură, cea mai bună variantă pentru ei ar fi fost să facă joncţiunea cu *Gold Squad* şi barca lor CRRC. Douăsprezece mile de înot în largul mării fără labe şi nici alte dispozitive flotoare ar fi fost ucigătoare, pur şi simplu.

Dar, înainte ca măcar să se gândească la înotul înapoi la navă, vor trebui să traverseze plaja. După sosirea SEAL cu 5 ore mai înainte, apele se retrăseseră de pe plajă. În Mediterana, mareea nu avea valorile din oceane, dar panta plajei din această zonă a coastei dalmatice făcea ca chiar şi micile diferenţe dintre flux şi reflux să expună o fâşie largă de plajă. Roselli estima că acum plaja avea o lăţime de 80 m, mai mult decât dublu decât fusese la venirea lor pe ţărm.

Celălalt elicopter a vuit pe deasupra capetelor, dinspre vest spre est şi baleind plaja cu reflectorul.

Situaţia putea deveni a dracului.

Ora 0514
Pe şoseaua M2, la est de Dubrovnik

Narednik Jankovic mergea de-a lungul falezei, pe partea de nord a acesteia, străduindu-se din greu să vadă ceva prin întuneric. Tovarăşii săi, membri ai Brigăzii a 3a de Infanterie Mecanizată *Itra* din JNA, râdeau de convingerea sa că intruşii pe care-i căutau ar fi americani.

Au râs încă şi mai tare când el le-a descris măcelul de la mănăstire… avusese el loc doar acum 3 ore? La urma urmei, toţi cei din *Srpska Dobrovoljački Straža* nu erau decât o *miliţie*, buni ca să vâneze bosniaci, dar incapabili să lupte. Prinşi într-o ambuscadă de către profesionişti, bine înţeles că au fost neutralizaţi. Dar o asemenea chestie nu se putea nicicând întâmpla unor profesionişti din armata regulată. Jankovic nu era deloc convins. O mare parte dintre membrii diferitelor *miliţii* sârbeşti făcuseră parte din JNA, ca şi el; li s-a permis să părăsească armata tocmai ca să se poată alătura acestora sau ca să servească drept „consilieri". Bosnia-Herţegovina avea o populaţie sârbă numeroasă care nu voia să trăiască sub

dominaţia musulmană sau croată, şi considerau că Bosnia ar trebui să fie independentă sau un protectorat Croat. Permisiunea acordată soldaţilor sârbo-bosniaci să părăsească JNA ca să se alăture *miliţiilor*, a fost o măsură facilă de a păstra Bosnia – sau macar o parte din ea – sub control iugoslav, adică al sârbilor. Chiar dacă soldaţii JNA făceau mişto de „camarazii" lor bosniaci, diferenţa dintre membrii oricărei *miliţii* sârbeşti şi Armata Naţională Iugoslavă nu avea nimic de-a face cu vitejia, aptitudinile… sau cu fermitatea. Într-adevăr, mulţi dintre cei din *miliţii*, mai ales subofiţerii precum Jankovici, încă mai erau oficial cadre în Armata Naţională, dar serveau ca ataşaţi speciali pe lângă bosniaci.

Se întreba dacă Generalul Mihajlovic avea dreptate în presupunerea sa că SEAL trebuie să se fi îndreptat chiar spre această zonă de plajă. Dacă aşa era, commandoul ar putea fi oriunde… deşi n-ar fi avut timpul efectiv să coboare tot versantul masivului Gora Orjen. Era mai probabil că se aflau încă sus, undeva prin acea pădure de pini de deasupra şoselei. Se întrebă dacă nu cumva îl supravegheau chiar în acest moment… şi se cutremură.

— Jankovic! l-a strigat un tânăr *poruchnik* (locotenent major) JNA, aflat ceva mai departe lângă faleză. Ia vino aici!

— Da, domnule *Poruchnik*! a confirmat Jankovic şi a alergat să se alăture grupului.

Locotenentul şi câţiva soldaţi erau adunaţi pe partea dinspre mare a falezei. Unul dintre ei avea un detector de mine, iar ceilalţi erau îngenuncheaţi şi săpau cu mâinile o groapă nu foarte adâncă în nisip. Acolo era ceva…

— Jankovic! spuse locotenentul rânjind. Crezi că astea au fost lăsate aici de prietenii tăi?

Razele lanternelor dezvăluiau o barcă pneumatică neagră, cu un mic motor învelit cu grijă în plastic, montat la spate.

— Ar putea fi, domnule locotenent! a confirmat Jankovic. Există vreun marcaj?

— Nici unul. Ar putea fi lăsate aici chiar şi de Marele Nostru Frate slav.

— Eu mă îndoiesc foarte mult, domnule, că astea sunt ruseşti.

— De acord. Dar credeam că ţi-ar face plăcere să vezi că povestea ta ciudată se cam confirmă. Când îi vom prinde, le vom

da o lecţie pentru că ne-au poluat cu gunoaie frumoasele noastre plaje adriatice!

— Şi-acum ce facem, domnule locotenent? a întrebat cel cu detectorul de mine.

Ofiţerul a arătat în susul plajei.

— Continuăm să căutăm. Ar mai putea fi o ascunzătoare ca asta. Voi doi rămâneţi aici, de pază – le ordonă la doi dintre oamenii săi. Nălucile lui Jankovici ar putea fi la doar câţiva metri depărtare aşteptând şansa de a se strecura înapoi ca să-şi recupereze bunurile.

Toţi, în afara celor doi „voluntari", au izbucnit în râs, iar Jankovic a zâmbit.

— Să fiţi atenţi, le-a spus.

Apoi s-a întors ca să-l urmeze pe cel cu detectorul.

Ora 0515
Pe plaja de la est de Dubrovnik, Croaţia

De ceva timp, Murdock era serios îngrijorat în legătură cu opţiunile rămase. Când încă se mai aflau la mănăstire, ar fi putut cere o evacuare cu elicopterul, dar a considerat că e mai bine să degajeze zona. Evenimentele ulterioare au dovedit că a avut dreptate; erau prea multe elicoptere sârbeşti, prea multe trupe aeropurtate, pentru a risca o incursiune a puşcaşilor marini sau a elicopterelor Navy de pe *Nassau*.

OK. Deci, putea să vină direct către plajă, sau putea să-şi ducă oamenii în altă direcţie, urcând şi mai mult pe pantele acoperite de păduri ale masivului Gora Orjen. Ar fi găsit un loc unde să se ascundă, şi să solicite o extracţie în noaptea următoare, ori cealaltă. El a ales să se întoarcă pe plajă. Iniţial nu au fost indicii că iugoslavii erau pe urmele lor; după ce elicopterul JNA a aterizat la mănăstire, părea mai sigur să încerce să ajungă la mare, înainte ca localnicii să priceapă că sunt pe urmele unor SEAL.

Proastă alegere… dar era cea mai bună pe care o putea lua în acele circumstanţe. Când soldaţii iugoslavi şi elicopterele s-au aflat între *squad*ul SEAL şi mare, a fost forţat să aleagă – fie să se întoarcă sus în munţi, fie să încerce să ocolească sau să treacă prin linia inamicului.

În luptă nu există certitudini. Nici una. În situaţiile tactice dificile, n-ai cum să ştii în avans care dintre multiplele opţiuni este cea corectă. Aşa cum spusese unul dintre instructorii SEAL din clasa BUD/S a lui Murdock „*Dacă ai murit, înseamnă că alegerea a fost greşită*".

Totuşi, întreaga deplasare de la mănăstire în josul pantei muntelui a fost o succesiune de decizii de luptă. Până acum, toţi cei şapte SEAL erau în viaţă, ceea ce era ceva, dar Murdock avea sentimentul că era înghesuit într-un colţ tot mai înghesuit, cu tot mai puţine căi de ieşire. Antrenamentul tactic al SEAL sublinia preluarea iniţiativei; SEAL trebuiau să fie cei care forţau inamicul să reacţioneze cum voiau ei, nu ei să facă ce voia inamicul.

Nu contează. Erau ca şi ajunşi în apa mării. Mac şi Magic deja începuseră să se târască pe burtă peste zona cu pietriş a plajei, mult distanţaţi unul de altul. Murdock îl pierduse deja din vedere şi socotea că acesta a ajuns la linia unde se spărgeau valurile. *Chief* MaKenzie ducea rucksackul impermeabil în care se afla servieta lui Gypsy – o altă decizie tactică luată de Murdock. Considera că dintre toţi oamenii din *squad*, musculosul texan avea cele mai multe şanse să ajungă la *Nassau* cu prada pentru CIA intactă.

Altă pereche de avioane au detunat la joasă înălţime, iar Murdock şi-a ridicat privirea către plafonul de nori încercând să le vadă. Nimic. Erau iugoslave? Sau avioane de vânătoare trimise să acopere extragerea SEAL?

La mai puţin de 5 m distanţă, de cealaltă parte a falezei, un soldat sârb a ieşit din umbra unui plop uitându-se şi el spre cer. Aparent satisfăcut că avioanele erau prietene, sau că măcar nu erau interesate de el, şi-a agăţat arma de umăr şi a scos un pachet de ţigări. După o clipă, o flacără s-a aprins scurt în căuşul palmelor sale.

Murdock i-a făcut semn lui Higgins „*Tu urmezi. Go!*" şi acesta a început să se târască pe plajă, pe urmele lui Magic. Trebuiau să plece de pe plaja asta. Erau prea mulţi sârbi care bântuiau prin întuneric. Mai devreme sau mai târziu…

Roselli l-a bătut pe braţ de trei ori, şi a arătat „*Priveşte! Au găsit ceva!*".

Murdock s-a uitat în lungul falezei, spre vest. La vrea 70 m depărtare, un grup de soldaţi sârbi râdeau şi vorbeau tare.

Au găsit IBS-ul. SEAL trebuiau să plece, acum. A atins braţul lui Doc şi i-a făcut semn „*Go! Go!*”. Printre iugoslavi se răspândea surescitarea, precum cercurile pe suprafaţa unui iaz. Careva de la bordul lui Hip orienta acum reflectorul către plajă. Cercul de lumină a dansat un moment peste valurile ce se spărgeau pe ţărm, apoi a alunecat în susul plajei, trecând peste linia nisipului ud şi gunoaiele plutitoare care marcau nivelul maxim al fluxului. Umbrele lungi, negre, ale plopilor dintre elicopter şi plajă se mişcau peste nisip, ca cele lăsate de degete pe un perete.

O clipă, Murdock s-a gândit să trimită un glonte în blestematul de reflector, iar apoi să o rupă la fugă în confuzia creată, dar s-a hotărât să nu o facă. Odată ce gloanţele ar începe să zboare pe deasupra plajei, vieţile SEAL ar fi atârnat doar de noroc şi de reacţia sârbilor El voia să menţină controlul asupra situaţiei cât mai mult timp posibil.

Doar Boomer, Razor şi Murdock se mai aflau în partea dinspre faleză a plajei. Un grup de soldaţi iugoslavi înaintau acum spre ei, venind pe ambele părţi ale falezei cu armele în mâini, gata să tragă. Unul dintre ei avea un detector de mine antic precum cele din Al Doilea Război Mondial folosite acum la căutarea comorilor. Lumina reflectorului de pe elicopter a trecut peste nisipul din faţa lor de parcă voia să le lumineze drumul, mişcându-se de-a latul plajei către SEAL.

L-a dezvăluit clar pe Doc, iluminându-l cum stătea lungit la 20 m de faleză.

— *Sta ye to!* a răcnit careva.

După o clipă, focurile de arme au izbucnit, pârâind în noapte. Cel puţin opt iugoslavi au deschis foc automat.

Pe plajă, Doc a sărit în picioare şi s-a aruncat cu capul înainte dincolo de lumină, în timp ce nisipul erupea în jurul său la impactul gloanţelor, precum nişte gheizere. Alţi soldaţi aflaţi mai departe, în susul pantei şi pe şosea în apropiere de elicopter, au deschis şi ei focul. Sârbul care fuma o ţigară în apropierea SEAL care mai rămăseseră lângă faleză, s-a scuturat deodată, ţigara zburându-i din gură ca un minuscul meteor portocaliu. Apoi s-a prăbuşit urlând la pământ, secerat de focurile propriilor camarazi.

Sârbii cu detectorul de metal traversau acum plaja, trăgând sălbatic în timp ce reflectorul elicopterului baleia stânga-dreapta, încercând să-l regăsească pe Doc. Murdock a comutat siguranţa

armei pe '*Foc automat*', apoi s-a ridicat pe jumătate cu H&K la umăr.

— *Go! Go! Go!* a strigat.

Ochind grupul compact de soldaţi sârbi, a apăsat pe trăgaci lansând o rafală lungă în flancul acestora. Careva a strigat… apoi altul s-a răsucit brusc cu AKM-ul rămas tot pe *foc automat*. Rezultatul a fost mortal – un haos sângeros de oameni loviţi atât de rafala lui Murdock cât şi de focul necontrolat, automat, al camaradului lor. Arma vibra în mâinile lui Murdock datorită mişcărilor rapide înainte-înapoi ale port-închizătorului. Sârbul cu detectorul a căzut în nisip. Cel din spatele său a mai apucat să tragă o rafală înainte de a primi câteva dintre gloanţele lui Murdock drept în piept. Altul s-a aruncat la adăpost… sau poate doar s-a prăbuşit şi el.

Murdock a tras jumătate dintre cartuşele din magazie în mai puţin de o secundă, apoi s-a întors către dreapta, luând ca ţintă reflectorul care acum încerca să-l ţintuiască pe el cu lumina. Strălucirea acestuia era orbitoare văzută prin NVD, dar Murdock a strâns pleoapele în spatele obiectivului şi a tras în direcţia în care estima că se află reflectorul. *Lovit!*

Când şi-a deschis iarăşi ochii, NVD a relevat scena de luptă; cel puţin 30 de oameni trăgeau în aproape orice direcţie. Gloanţele ciobeau faleza stâncoasă din apropiere şi şuierau pe deasupra cu un sunet ca de hârtie ruptă. Familiarul *crack* al AKM-urilor ce trăgeau pe foc automat umpleau noaptea, la fel şi fulgerele puternice ale focurilor de la gura ţevii.

Doc şi Razor erau la jumătatea plajei; alergau cât puteau de repede către apă. Garcia asigura spatele, trăgând cu H&K rafale de câte 3 gloanţe, bine ţintite.

— Boomer! a apelat Murdock prin radio. Mişcă-ţi fizicu' de pe plajă!

Garcia nu păru să audă. *Shit*, avea radioul oprit?

— Boomer! Confirmă!

Murdock a început să alerge către SEAL, aplecat şi mişcându-se cu uşurinţă, cu paşi mari. Gloanţele loveau nisipul din jurul lui Garcia, dar el rămânea pe poziţie, aplecat peste pistolul mitralieră cu care continua să doboare soldaţi iugoslavi. Când l-a văzut pe Murdock, a coborât arma şi a zâmbit larg sub NVD. Radioul său tactic, o cutie mică ataşată la vesta de combat pe umărul stâng, fusese spulberat de un glonte rătăcit.

— Haide, L-T! Trebuie să…

… şi atunci Boomer s-a întins pe spate, cu braţele în lături, arma scăpată, când un glonţ l-a lovit în piept cu un zgomot sec.

— Oh, *shit*!

Murdock a tras încă o rafală, apoi a căzut într-un genunchi lângă Garcia.

— Boomer! Boomer, mă auzi?

Glontele i-a trecut prin partea de sus a pieptului, după ce i-a străpuns vesta. Curgea o grămadă de sânge şi Boomer părea a fi inconştient.

Cu un braţ, Murdock l-a ridicat pe rănitul SEAL în picioare, apoi au început să înainteze clătinându-se în josul plajei. Gloanţele şuierau şi se înfigeau în nisip de o parte şi de cealaltă a lor, iar ceva i-a sfâşiat mâneca stângă. Apa! Trebuiau să ajungă la apă!

Dar focul armelor s-a intensificat în urma lor atât de mult, încât Murdock nu mai credea că vor reuşi.

Ora 0518
În spațiu aerian din sudul Croației

AC-130U *Specter* era descendentul direct al avioanelor *Spooky*[9] puternic armate cu arme de mare calibru pentru sprijinul îndeaproape al trupelor de la sol în timpul Războiului din Vietnam. *Spooky* era un vechi C-47, avion cargo din timpul celui de Al Doilea Război Mondial pe care se montaseră un trio de mitraliere de 7,62 mm ce trăgeau prin portiera și hublourile de pe partea stângă.

Au fost atât de eficiente în suportul apropiat al trupelor terestre, încât US Air Force a dezvoltat ideea. AC-130U *Specter* era un foarte modificat C-130 *Hercules*, in inegalabil transportor convertit într-un adevărat războinic al operațiunilor de război. 130U avea montat un tun de calibrul 25 mm, cu cinci țevi – General Electric Gau-12U Gatling. Prevăzut cu un sistem automat de încărcare format din două containere, tunul de mare viteză putea trage între 3.600 și 4.200 proiectile/minut. *Specter* mai era dotat cu un tun de 40 mm și un *howitzer*[10] de 105 mm; toate armele erau conectate la un sistem de telemetrie cu laser, senzori în infraroșu, radar, televiziune cu amplificarea luminozității imaginii, și un computer sofisticat pentru controlul focului. Toate trei armele erau montate pe partea stângă a aeronavei, precum tunurile unei vechi fregate de război. În partea din față, un centru de control pentru luptă, antifonat, avea un număr impresionant de monitoare, computere, ecrane pentru radar și senzorii în infraroșu.

Acolo, maiorul Peter K. Selby, ofițerul de la controlul focului de pe aeronavă, stătea împreună cu operatorii, supraveghind nenumăratele monitoare tv. Trei dintre ele arătau țintele asupra cărora erau ațintite armele aeronavei. Imaginile de pe ecrane erau

---

[9] Douglas AC-47 *Spooky* ("Puff, the *Magic Dragon*") – a fost primul dintr-o serie de avioane dotate cu tunuri mai puternice decât cele montate pe avioanele de atac la sol. Sunt folosite în anumite situații când forțele terestre cer sprijin aerian mai consistent. Tunurile trag prin laterala stângă a avionului.

[10] Howitzer – tip de piesă de artilerie aflată, ca performanțe, între tunul cu țeavă lungă și mortier.

indistincte faţă de cele de pe televizoarele alb-negru, doar că fiecare avea un set de reticule de ochire. Văzută în infraroşu, scena de dedesubt era luminoasă ca în plină zi, neobişnuit fiind doar faptul că motoarele lui Mi-8 *Hip* şi ale unui camion parcat în apropiere străluceau precum reclamele cu neon.

— Se pare că acolo jos e o distracţie prima-ntâi, spuse Selby. Ai reuşit să-i separi?

— Nu, *sir*, raportă unul dintre operatori. Dar cineva e şucărit rău pe altcineva. E un schimb de focuri de parcă s-a dezlănţuit iadul.

Selby dădu din cap. Putea vedea câteva grupuri de oameni mişcându-se de-a latul plajei, iar focurile de la gura ţevilor erau perfect vizibile. Pe şosea, lângă linia de plopi, era parcat un elicopter, şi mai era şi o teribilă activitate.

— Ceva semne de triple-A?

— Negative, *sir*. Până acum, nu. *Harrier* au dat roată zece minute ca să-i facă să intre în joc.

Avionul *Specter*, zburând cu viteză mică la joasă înălţime, ar fi o ţintă uşoară pentru aviaţia inamică. Ca escortă în această misiune, a fost desemnată o pereche de Marine *Harrier* II decolate de pe *Nassau*. La primul semn de MiG-uri iugoslave, rachete SAM, sau *flak* mobilă, Harrier s-ar fi năpustit ca şoimii.

— OK, înseamnă că putem presupune că suntem *'clear'*, a hotărât Selby. Hai să vedem dacă îi putem identifica pe-ai noştri.

A ajustat frecvenţa unui radio aflat deasupra consolei şi a luat microfonul.

— *Nomad*, *Nomad*, aici *Night Rider*. *Over*.

Răspunsul nu a fost imediat. Unghiul scenei văzute pe monitoarele tv se schimba încet pe măsură ce *Specter* se rotea la o altitudine de 2.400 m, chiar deasupra plafonului de nori. Optica în infraroşu a lui *Specter* penetra stratul acestora la fel de uşor cum făcea din noapte zi.

— *Nomad, Nomad*, aici *Night Rider. Over*.

— *Night Rider, Night Rider!* s-a auzit în boxe.

Vocea care venea pe canalul aer-sol era distorsionată de zgomotul static, dar Selby putea să audă venind din depărtare detunăturile focurilor de armă.

— Aici *Nomad*. Dă-i-nainte!

Era un sentiment ciudat să stai de vorbă cu cineva, aflat chiar în acest moment, sub foc. Selby experimentase ciudăţenia –

participarea high-tech la luptă – şi mai înainte, în timpul Operaţiunii *Desert Storm*, dar nu s-a obişnuit nicicând cu ea. Aici, la bordul lui AC-130, singurul zgomot era cel făcut de motoarele avionului, bâzâitul electronicii, vocile joase ale operatorilor de la senzori. Cu excepţia punţii care se înclina, putea la fel de bine să considere că se află într-o încăpere cu aer condiţionat din subsolul Pentagonului. Omul cu care vorbea – aflat la ceva mai mult de 2 km depărtare – lupta pentru viaţa sa.

— *Nomad*, orbităm aproximativ deasupra poziţiei voastre, la altitudine 2.400. Înţeleg că ai nevoie de asistenţă, *over*.

— *Night Rider*, *Nomad*, afirmativ. Aşteaptă un minut, ne autosortăm pentru tine.

— *Roger*.

Se întoarse către unul dintre operatori.

— Reglează magnificarea şi vezi dacă putem cuprinde o zonă mai largă de plajă, OK?

— Da, *sir*.

Scena s-a îndepărtat când operatorul a ajustat zoomul. La naiba, acolo chiar era o luptă dementă. Selby putea vedea duzini de oameni, şi un schimb de focuri apocaliptic. Dar pe monitoarele în infraroşu, toate uniformele se vedeau la fel şi nu era nici o cale de a le identifica pe cele purtate de SEAL.

— Acolo, *sir*, spuse sergentul Zanowski. Un semnal clar. Şi încă unul.

Trei… nu, cinci stele strălucitoare au apărut pe monitor, trei pe plajă şi două chiar la marginea apei negre. Mai erau încă doi oameni deja în apă. Fiecare SEAL purta un stroboscop standard de supravieţuire pe vesta de combat, dar acoperit cu un filtru infraroşu. Activat, lumina era invizibilă ostililor, dar era perfect percepută de camerele IR ale lui AC-130.

— *Nomad*, aici *Night Rider*. Văd şapte lumini pe plajă şi în apă. Confirmă-ţi identitatea cu un *flash*. Over.

— *Roger*, *Night Rider*.

Una câte una, luminile IR au pâlpâit de două ori.

— OK, *Nomad*, confirm poziţia voastră. Toţi ceilalţi sunt ostili. Capul la cutie! Vin bunăciunile!

— *Roger*, *Night Rider*.

Selby a acţionat comutatorul interfonului:

— *Colonel* Carlotti. Avem *Nomad* pe monitor şi identificare pozitivă.

— Foarte bine, *Major*. Ai permisiunea mea să deschizi focul.

— Tunari, aici *Major* Selby. Mâna pe joystick, băieţi. Avem comanda de tragere! Sergent Zanowski?

— Încadrat ţinta, *sir*. Computer activ.

Operatorul a rânjit în timp ce acţiona un rând de comutatoare, înlăturând ultimele siguranţe ale armamentului. 'Fazerele', Foc!

Focul propriu-zis era executat de computerul avionului.

Ora 0519

Pe plaja de sud-est de Duprovnik

— *Blue Squad!* a strigat Murdock. Culcat şi nu mişcaţi! VINEEE!

— Mdea, era şi timpul! a adăugat Roselli, apoi noaptea a fost luminată de foc.

La 3.600 proiectile/minut, obuzele de mare viteză şuierau din cer la o rată de 60/minut, fiecare proiectil de 25 mm 'călătorind' practic cu vârful în coada celuilalt într-un jet solid de plumb şi explozibil de mare putere. Trăgând în noapte, tunul gatling părea să arunce un fulger alb-fierbinte… sau raza fazer dintr-un serial SF foarte popular la Tv.

Raza a străpuns spaţiul de deasupra mării, iluminând norii în timp ce-i străbătea, apoi a trecut pe deasupra capetelor SEAL şuierând strident, vibraţia aerului fiind palpabilă. Încărcătura de luptă a lui AC-130 pentru acest atac era HEI – *high explosive incendiary* – şi unde loveau aceste proiectile era distrugere instantanee, precisă şi total devastatoare.

Plopii se scuturau, trosneau şi se prăbuşeau în dreapta şi în stânga; o parte a falezei s-a volatilizat în aşchii zburătoare de piatră; porţiuni din şosea s-au rupt şi au dispărut într-o cascadă înspăimântătoare de explozii care au străbătut ţărâna, parapeţii şi pavajul, într-un dans mortal şi scăpărător.

Elicopterul Mi-8, rotorul şi palele sale care continuau să se rotească încet în timp ce era parcat pe şosea, păru să se dezumfle precum o jucărie gonflabilă, prăbuşindu-se pe o parte înainte ca rezervele de combustibil să se aprindă şi nava să se transforme într-un glob de foc. Explozii tunătoare luminau noaptea pentru că raza strălucitoare de foc continua să vină din cer. Rotorul cu cele 5 pale s-a desprins de axul motor şi s-a ridicat rotindu-se prin

aer; după o clipă, focul din cer a trecut peste camionul militar parcat în apropiere, iar vehiculul şi-a adăugat prezenţa la furtuna de flăcări provocată de *Hip*ul care-şi mistuia carenajul.

Iar oamenii mureau. Mureau când jetul de foc din cer îi atingea şi le zburătăcea trupurile în fragmente; mureau când uniformele le luau foc; mureau când schije de metal sau aşchii de piatră sau fragmente din proiectile ricoşau prin ei precum rafalele unor mitraliere. Zgomotul era asurzitor, copleşitor, o cacofonie tunătoare pe fondul şuieratului proiectilelor incandescente.

Murdock era culcat cu faţa către plajă, acoperind trupul lui Garcia cu propriul său corp; Roselli era culcat în apropiere, refuzând să-şi ridice privirea către focul de iad ce se prăvălea din cer. Precizia focului executat de *Specter* – dirijat de computer – era de 1,5 m la distanţa de 1,5 km. Cu o precizie matematică, înfricoşătoare, *Specter* a coborât o cortină de foc şi moarte între SEAL şi inamicii lor.

Când tirul a încetat, la doar câteva secunde de la declanşare, liniştea era oarecum mai descurajatoare decât zgomotul şi focul anterior. Acum plaja era luminată din plin de rugul funerar al lui *Hip*, iar focul armelor încetase.

— Haide, Razor, a spus Murdock. Ajută-mă să-l duc pe Boomer în apă.

— Ce facem cu arma lui?

— Dă-o dracu'. Ajută-mă!

— Am înţeles, L-T.

Împreună, pe jumătate l-au sprijinit, pe jumătate l-au târât pe Garcia la marginea apei. Acolo i-au găsit pe Doc şi Magic, care înotaseră înapoi la ţărm când şi-au dat seama că Murdock şi ceilalţi erau sub foc.

— Am eu grijă, L-T, spuse Doc.

În timp ce Murdock, Roselli şi Magic formau un semi-perimetru către plajă, Doc şi-a scos trusa medicală şi a început să se ocupe de rănile lui Garcia.

Acum, un sunet teribil putea fi auzit reverberând peste trosniturile flăcărilor, un vuiet jos, monoton, un cor de multe voci ale numeroşilor oameni răniţi. Murdock putea vedea câţiva soldaţi sârbi mişcându-se pe fondul luminos al flăcărilor din apropierea falezei, dar nu a deschis focul asupra lor. Chiar dacă iugoslavii îi puteau vedea pe SEAL unde erau grupaţi la marginea apei, îi ignorau. Mai mult ca sigur că flăcările le-au afectat atât de mult

acuitatea vizuală de noapte, încât acum nu puteau vedea nimic dincolo de cercul de lumină creat de flăcări. De altfel, întreaga lor atenţie era îndreptată acum asupra propriilor răniţi.

— Atât pot face acum pentru el, a raportat Doc după câteva momente. Trebuie un medevac, imediat.

— Eh, de aici nu putem asigura un medevac, a replicat Murdock. Hai să-l luăm de pe plajă şi să-l ducem în apă.

Şi-au lăsat ghetele şi NVD-urile, armele şi muniţia, vestele de kevlar şi cea mai mare parte din echipament imediat ce au trecut dincolo de linia de spargere a valurilor, unde apa devenea mai adâncă. Au păstrat doar pumnalele, radiourile şi echipamentul de supravieţuire. Au stabilit echipe, un om susţinându-l pe Garcia cu un braţ trecut peste umărul şi pieptul acestuia, în timp ce celălalt înota alături ca să se asigure că rănitul inconştient îşi menţinea capul deasupra apei.

Chiar dacă aerul era rece, marea părea aproape caldă, deşi Murdock ştia că aceasta este doar o iluzie. Au înotat departe de ţărm, orientându-se uşor către sud pentru a contracara curentul de larg dinspre sud spre nord.

O partidă de înot de 12 mile cu un rănit grav. Nu vor reuşi nicicând, doar dacă…

Roselli l-a apucat de mână pe Murdock şi i-a arătat:

— Uite, L-T! Este *Gold Squad!*

Murdock aproape că era prea obosit ca să se mai uite, atât de epuizat era de scurtul, dar brutalul ca intensitate, schimb de focuri de pe plajă. L-a lăsat pe Roselli să-l întoarcă prin apă, până ce a putut vedea formele indistincte, mai întunecate decât noaptea, a două CRRC cu SEAL la bord.

— *Lieutenant* Murdock! a strigat *j.g.* DeWitt, XO în Plutonul 3 şi liderul *Gold Squad*. Aici!

Câteva mâini l-au apucat pe Murdock, dar acesta a refuzat:

— Nu. Ridicaţi-l la bord întâi pe Boomer.

— L-am luat, L-T. Haide!

— Cristoase, *Two-Eyes*[11]! spuse Murdock pe când se ridica din apă rostogolindu-se peste bordul gonflabil. Cred că oamenii aceia nu ne simpatizează prea mult.

---

[11]Two-Eyes – acest apelativ utilizat de camarazii din Pluton pentru DeWitt derivă dintr-un joc de cuvinte bazat pe asemănarea de pronunție: funcția sa în Pluton este aceea de '2IC' (*second-in-command*).

— După cum se auzea de aici, cred că aţi avut parte de un comitet de primire dat dracu'.

— Să vezi ce comitet vom avea la şedinţa de raport a misiunii. L-aţi luat şi pe Mac?

— E în barca cealaltă, L-T. Cu 'pachetul'. Vine un elicopter de pe *Nassau*. Doamne, mă bucur că vă văd, băieţi. Chiar am fost îngrijorat!

— Amândoi am fost.

Ora 0556
Pe plaja de la sud-est de Dubrovnik

Narednik Jancovic a fost primul care a găsit sângele, o pată coagulată pe plajă în apropierea liniei de maxim a fluxului. Cea mai mare parte fusese deja absorbită de nisip, dar nu era nici o îndoială ce reprezenta pata întunecată dezvăluită de lumina lanternei. Erau vizibile şi urmele de paşi, împreună cu un pistol mitralieră scăpat de unul dintre invadatori.

Studie arma atent. *Heckler & Koch*... dar faptul că era de producţie germană nu însemna nimic. H&K fabricau unele dintre cele mai bune arme din lume, şi o grămadă de *oameni* – de la SAS britanic până la duzini de grupuri teroriste din Europa şi Orientul Mijlociu – le foloseau. Chiar şi acest model SD3, cu supresor de zgomot integral. Cel mai bun. Era sigur că dacă ar dezasambla arma, ar vedea că fiecare număr de serie de pe toate componentele sale au fost înlăturat pentru a evita identificarea.

Şi-a întors raza lanternei către pata de sânge şi cele două rânduri de urme de paşi care se îndreptau dinspre ţărm, peste plajă, către apă. Aceste urme flancau două brazde care, mai mult ca sigur, au fost lăsate de un mort sau un rănit dus la mijloc de doi camarazi de-ai săi. Din loc în loc se vedea sânge... acolo... şi acolo. Aceste urme dădeau un sentiment ciudat de reconfortant; erau dovezi că aceste commandouri erau *oameni*. Puteau fi înfruntaţi, puteau fi împuşcaţi şi ucişi.

Jankovic avea nevoie acum de această asigurare. Măcelul de pe plajă a fost indescriptibil. În aproape patru ani de luptă cu bosniacii, Jankovic a văzut multă moarte şi suferinţă, dar niciodată, niciodată nu a văzut ceva comparabil cu oroarea din această noapte. Inamicul fără chip a ucis sau rănit o duzină de

oameni în câteva secunde, apoi, cine ştie cum, a invocat Moartea care s-a năpustit din cerul acoperit de nori.

Ei puteau să moară. Puteau fi uciși.

Jankovic s-a agăţat de acest gând simplu şi liniştitor.

Ora 0945
Departamentul 'Informaţii', USS *Nassau*

— Şi-atunci ce s-a întâmplat, *Chief* Roselli?

Privirea lui Roselli a trecut de la Dulaney, ofiţerul de marină care conducea raportul misiunii, către cei trei civili din compartimentul cu pereţi din oţel, şi apoi peste masă, la *Commander* George Presley, *Combat Information Officer* de pe Nassa.

— Ei bine, *sir*, spuse Roselli fără grabă, privindu-l din nou pe *Commander* Dulaney. *Skipper* a început să tragă în faţa camionului şi spre stânga. Cred că a tras vreo două şi spre fugar. Nu sunt sigur.

— Omul acela s-a oprit?

— Cred că da, *sir*. Sunt destul de sigur că s-a întors cu faţa.

— Iar *Lieutenant* Murdock l-a împuşcat? a întrebat unul dintre civili.

Du-te-n mă-ta…, se gândi Roselli.

— Ăă, da, *sir*.

— Înţeleg. Era înarmat?

— Nu ştiu, *sir*. Eram la ceva distanţă în spate şi nu puteam vedea prea bine. Camionul mă împiedica.

— Ştii dacă vreunul dintre soldaţii *miliţieni* de la mănăstire a încercat să se predea?

— După câte ştiu eu, nu, *sir*. Totul s-a petrecut foarte repede. Dacă vreunul dintre ei o fi vrut, mă îndoiesc că ar fi putut să o facă.

— Ce vrei să spui cu asta, Roselli? a întrebat Fletcher, şeful civililor. Că voi nu luaţi prizonieri?

— Nu, *sir*. Vreau doar să spun că ne aflam acolo doar ca să ne mişcăm cu talent, nu ca să facem conversaţie.

— *Chief*, înţelegi că regulile de angajare în luptă prevăd să nu deschideţi focul decât în cazul în care se trage asupra voastră? Că *Lieutenant* Murdock a încălcat ROE ordonând să deschideţi focul?

— Păi, nu prea aveam ce dracu să facem…

— *Chief*, a intervenit Dulaney sec. Te rog.

— Păi, e adevărat! Scuzaţi-mă, *sir*, dar agentul dvs ar fi fost mort dacă nu trăgeam atunci, şi toată operaţiunea ar fi fost un chix.

Fletcher s-a aplecat şi i-a şoptit ceva lui Dulaney.

— Foarte bine, *Chief*, spuse acesta după o clipă. Poţi pleca.

— Mulţumesc, *sir*.

Fletcher s-a uitat în carnetul din mâna sa.

— Şi, te rog, vrei să-i spui lui, ăă, *Quartermaster First Class* Martin Brown să intre?

— Am înţeles. Ăă… în legătură cu L-T…

— Asta-i tot, *Chief*. Mulţumesc.

— Voiam doar să spun că el…

— Asta e tot, Roselli.

— *Aye, aye, sir*.

S-a ridicat, s-a uitat pentru ultima oară la cei adunaţi acolo, şi a ieşit din compartiment. În hol, Prof, Doc şi Magic îl aşteptau.

Cu doar patru ore în urmă, fuseseră recuperaţi din mare în largul coastei Adriaticei de un elicopter SH-60 *Seahawk* decolat de pe *Nassau*. Ajunşi înapoi pe puntea de zbor a navei de asalt amfibiu, au fost întâmpinaţi chiar înainte de a coborî din helo de o echipă de sanitari şi de doctorul navei care l-au preluat pe Garcia, aflat în chingile unei tărgi tip *Stokes*, şi l-au dus urgent la infirmerie. Când coborau pe rând din helo, l-au întâlnit pe *Commander* Dulaney însuşi, care le-a adus la cunoştinţă că au două ore la dispoziţie ca să-şi cureţe echipamentul, după care trebuie să se prezinte la raport.

Dulaney nu părea deloc mulţumit.

Când SEAL s-a prezentat la bordul lui *Nassau* cu două săptămâni în urmă, şi-au adus sacii marinăreşti plini cu de toate, precum şi echipamentul de luptă; nici chiar SEAL nu puteau să hoinărească prin navă purtând tot timpul uniformele negre de combat, iar Murdock era întotdeauna strict în cea ce priveşte codul Navy. „*Cu cât facem mai puţine valuri, cu atât e mai bine*” le spunea mereu celor din Pluton, aşa că SEAL au făcut duş, s-au bărbierit şi şi-au pus uniformele albastre.

În timpul raportului, Roselli s-a simţit ca sub o blestemată de lupă. Ceva nasol se întâmplase dincolo de această misiune, iar el habar nu avea ce anume.

— Cum a fost, Razor? l-a întrebat Magic.

— Nu prea-mi dau seama. Cred că li s-a pus pata pe *Skipper*. Arătă cu degetul mare peste umăr.

— Tu urmezi, Magic.

— Uraţi-mi noroc, băieţi.

Masivul lunetist SEAL a tras de poalele bluzei sale albastre de marinar, a inspirat adânc, şi a intrat pe uşa compartimentului.

— *Shit*, bombăni Doc după închiderea uşii.

Şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a sprijinit cu spatele de peretele metalic.

— Iar avem de-a face cu fleacuri copilăreşti.

— Aa, adăugă Prof cu o voce subţirică, de băieţel. S-au supărat că nu am băgat în seamă regulile lor de kaka-maka cu angajamentul?

— Cam aşa ceva. Unde-s Mac şi L-T?

— S-au dus sus, pe puntea de zbor. Ziceau că au nevoie de ceva aer.

— Nu e vina lor, spuse Roselli. Poate că mă duc şi eu. Ăă, vreo veste de la Boomer?

— Nu. E încă la infirmerie. Cred că o să-l „zboare" de aici. Pneumotorax şi mult sânge pierdut. Vor să-l ducă rapid într-un spital din State.

— Al dracu ghinion.

— Mda. Eh, se-ntâmplă. Ştia cum stă treaba când şi-a căpătat *Budweiser*ul.

Roselli şi-a pipăit insigna aurie, urâtă, prinsă pe bluza albastră chiar deasupra rândurilor ordonate de barete colorate. Vulturul cu aripile întinse. Ancora. Tridentul. Anticul pistol cu cremene. Insigna '*Budweiser*' care marca un SEAL.

— Şi eu zic la fel. Se ştie ce se-ntâmplă? Mie îmi cam miroase a curte marţială sau mai rău. Mac a adus *pachetul* în bună stare, nu-i aşa?

— I l-a pasat lui Dulaney imediat ce am ajuns la bord, spuse Higgins. Sigur, treaba cu sârbii a cam tensionat situaţia. Poate că se tem că lupta aceea ar putea escalada.

— Eh, ‘om vedea ce va fi. Hai să n-o mai frecăm la rece şi să punem piciorul în prag, OK?

— Regulile de angajare în luptă, a fornăit Doc. Cu cine cred ăştia că se trag de şireturi?

Ora 0951
Salonul echipajului, USS *Nassau*

Murdock şi MacKenzie n-au stat prea mult pe puntea de zbor. *Nassau* se afla în mijlocul unor operaţiuni de zbor pe timp de noapte, folosind catapulta pentru a lansa spre cer avioanele *Marine Harrier* unul după altul. Zgomotul de pe puntea de zbor era atât de puternic încât oricine ar fi stat acolo fără cască de protecţie antifonică ar fi asurzit repede, iar o conversaţie obişnuită era, cu siguranţă, imposibilă. De asemenea, mirosul combustibilului de avion ar fi făcut ca ‘aerul curat’ de care vorbea Murdock să fie greu de găsit. După ce au fost abordaţi de un *chief aviation boatswain's mate* care le-a spus categoric că dacă n-au o treabă anume pe puntea de zbor, atunci sunt „rugaţi” amândoi să se joace de-a turiştii la mama dracului în altă parte, ca să nu le mai stea în cale.

Salonul echipajului, aflat înspre pupa şi la trei nivele mai jos sub LPH[12], nu era destinat în mod normal celor cu grade de ofiţeri sau *master chief petty officer*, dar după privirile lipsite de interes cu care au fost întâmpinaţi, Murdock a înţeles că, probabil, este singurul loc de pe această navă unde el şi MacKenzie pot sta de vorbă fără să se holbeze toţi la ei. O navă, chiar şi una atât de mare ca *Nassau* cu un echipaj de 58 ofiţeri, 882 subofiţeri şi 1.924 Marines, este o comunitate mică unde aproape oricine ştie aproape totul despre toţi ceilalţi, şi singurul lucru mai rapid decât comunicaţiile radio este zvonistica de pe navă. SEAL au atras foarte multă atenţie încă de la venirea la bord acum două săptămâni, iar Murdock încă nu se obişnuise să fie urmărit încontinuu.

Ducă-se dracu’. Voia o cola şi un loc unde să stea de vorbă cu Mac. Au ignorat privirile, şi-au luat băuturile de la un automat de distribuţie cu monede aflat lângă uşa dinspre prova şi s-au aşezat la o masă. La această oră a dimineţii compartimentul

[12] LPH - Landing Platform Elicopter – platformă de aterizare pentru elicopter

nu era foarte aglomerat. Doi marinari stăteau aplecaţi peste nişte console cu jocuri *arcade* aflate lângă peretele dinspre pupa, iar alţi câţiva erau aşezaţi pe o sofa uitându-se la televizor.

— Păreau destul de în temă, *Skipper*, spuse Mac după ce s-au aşezat în scaune. M-au bombardat cu întrebări despre lupta de la mănăstire şi despre cum l-ai „liniştit" pe tipul care a încercat să se predea. Cum dracu au aflat despre asta?

— Uşor. Eu le-am spus. Ce dracu, n-am de gând să mint în legătură cu aşa ceva.

Mac dădu din cap.

— *Boss*, uneori eşti prea al naibii de fixist cu morala.

— Eh, nu mi-a plăcut să o fac, dar nici nu puteam risca misiunea luându-ne pe cap grija unor prizonieri. Dar nu cred că asta i-a şucărit, ci dovezile pe care le-am lăsat în urmă.

— Ce anume? IBS-urile, arma lui Garcia? Toate erau anonimizate.

— Ştiu. Însă…

Murdock s-a oprit în mijlocul vorbei, uitându-se la televizorul din compartiment.

— *Lieutenant*? Ce s-a-„ntâmplat?

Murdock făcu un gest către televizor. *Nassau* avea la bord propriul studio TV, dar majoritatea programelor erau preluate din emisiunile Reţelei Forţelor Armate şi transmise prin circuit închis pe toată nava.

În acest moment, pe ecran era o femeie cu un aspect profesional, brunetă, atractivă. Vizibilă în spatele ei era imaginea familiară a faţadei Mânăstirii St. Anastasia.

— *Shit*, se încruntă Murdock.

— Hei, fiule, l-a apelat Mac pe unul dintre marinarii care urmăreau programul. Vrei să dai sonorul mai tare, te rog?

Marinarul *second class* a făcut-o, şi Murdock s-a concentrat la vorbele reporterei.

> „…cialii sârbi pretind că acest commando american ce a executat un raid în orele de dinaintea zorilor este un act de provocare deliberată împotriva Republicii Federale Iugoslavia. Un observator a afirmat următoarele…"

Imaginea femeii a fost înlocuită pe ecran de aceea a unui ofiţer militar mai în vârstă cu o stea de *brigadier general* sârb pe epoleţii aurii. În partea de jos a ecranului, un subtitlu îl identifica drept General V. Mihajlovic.

„Suntem convinşi că acest atac neprovocat este parte a campaniei americane de a obţine aprobarea ONU pentru viitoare lovituri aeriene împotriva forţelor sârbe din Bosnia, spuse omul în engleză, dar cu un puternic accent.

— Invităm Naţiunile Unite să vină aici, să vadă dovezile agresiunii americane în afacerile interne sârbeşti.”

Chipul generalului a fost înlocuit cu imaginea camioanelor arse în faţa mânăstirii. Fumul negru, unsuros, încă se mai ridica dintre resturi.

„Până acum – s-a auzit comentariul femeii – oficialii americani de aici au refuzat să răspundă întrebărilor legate de incident, sau să confirme că aviaţia americană a luat parte – câteva ore mai târziu – la un atac aerian împotriva trupelor terestre iugoslave, lângă coastă.

Pentru ACN, aici Marsha Shakarian, Mijni, Iugoslavia.”

— Asta explică tot, spuse Murdock. Reţeaua de Ştiri a obţinut informaţia înaintea celor de la CIA.

— S-a mai întâmplat şi altădată, *Boss*.

— Dar asta înseamnă că vor să-şi muşamalizeze implicarea. Cred că situaţia începe să se-mpută.

SFÂRŞIT